

ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီးဌာန

ခေတ်ပျိုဖြူ

အရိပ်မိုး ခွင့်မရှိတဲ့ သစ်ပင်

အောင်

အခန်း (၁)

“ကဲ ... သယ်ရင်းတို့ စိတ်ကြိုက်စားကြ။ အဝစားကြနော်။ နောက်မှ မဝရေစာကျွေး တယ်ဆိုပြီး အပြောမခံနိုင်ဘူး”

“အိုး ... ဒါမျိုး တော့ အလွတ်မခံပါဘူး နီရယ်။ စားမှာ ... စားမှာ ။ နင်ကုန်ဖို့သာ ပြင်ထားတော့”

“ဟဲ့ ... ဖြူဖြည်းဖြည်းစားနော်။ နီမွေးနေ့မှာ အသားကုန်စားပြီး မနက်ဖြန် Tutorial မဖြေနိုင်ပဲ နေဦးမယ်။ ရှင်းရှင်းပဲပြောထားမယ်။ ငါတို့က ယပ်တောင်ပဲလှူနိုင်မှာ နော် ကျန်တာမမျှော်လင့်နဲ့”

“မသာမ ... နင့်အသုဘကျမှ နင့်ဘာသာလှူ”

ဖြူက ငါ့ကို ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ် ဆဲတော့သည်။ “မိန်းမတို့ အိန္ဒြေရွှေပေးလို့မရ”ဆိုသော စကားကို ဟာမိနီ၊ ကြယ်စင်ဖြူနှင့် နွေငှါတို့ သုံးယောက် သား ဘယ်လိုနားလည်လက်ခံထားသလဲတော့ မသိ။

မိန်းကလေးတွေ တန်ဖဲ့ ရယ်လျှင် အကျယ်ကြီးအော်ရယ်တတ်ပြီး စကားပြောလျှင် တိုးတိုးညှင် သာမပြောတတ်ကြပေ။ သီချင်းဆိုချင်စိတ်ပေါက်လျှင် ကောက်ဆိုလိုက်ပြီး ဝုန်းခိုင်းကျဲပြေးလွှားလိုက်ဖို့ကိုလည်း ဝန်မလေးတတ်ကြပါ။

အခုလည်း ကြည့်။ နီမွေးနေ့မို့ ဆွေသဟာ ဆိုသည့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွင် သူမတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် နေ့လယ်စာ လာစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုင်က အတော် အသင့်ကျယ်ဝန်း၍ Aircon တပ်ထားသော ကြောင့် စားရသောက်ရတာ အေးအေးလူလူနှင့် ၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိလှသည်။ ဒီလို တိတ်ဆိတ်လွန်းသော ဆိုင်တွင် သူမတို့အသံတွေ က ဝက်ဝက်ကွဲ ထွက်ပေါ်နေ သည်။

“သောက်ကောင်မ ... တိုးတိုးပြောစမ်းပါ”

“အေးလေ ... စကားတိုးတိုးပြောပါဟဲ့။ စာချိတ်ထားတာတွေ .ရဲ့. သားနဲ့။
နင်တို့တွေ အာတွေ က ကျယ်လိုက်တာ တခြားဝိုင်းက လူတွေ တောင် လှည့်ကြည့်နေကြပြီ”

“ဘာလဲဟ။ ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်ပြောတာပဲ”

“ဟဲ့ ... ပြောလေ ကဲလေပါလား နီရယ်။ ဟိုမှာ ကောင်တာက ဆိုင်ရှင်တောင်
လှမ်းကြည့်နေပြီ”

“နင်က ဘာကြောက်တာလဲ မိဝါ။ ငါတို့က ပိုက်ဆံပေးစားတာ။ ပြီးတော့
ဘယ်သူ့ကို စော်ကားနေလို့လဲ။ ငါ့ကို အဲဒီ လို ပုံစံမျိုး နဲ့ လာကျပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ
နင်မသိဘူးလား။”

နောက်ရင်းပြောင်ရင်း တကယ်စိတ်ဆိုးကြပြန်ဦးမည် ။ ဖြူကပဲ ကြားက ဝင်ကာ
...

“ကဲ ... စားစရာတွေ ငါစမှာ မယ်နော်”

စားပွဲထိုးလေးရောက်လာတော့ ဖြူက သူမတို့ အားလုံးကြိုက်တတ်သည့်
စားစရာများ ကို မှာ သည်။

“Juice ရော မှာ ဦးမလား အစ်မ”

“စားပြီးမှ မှာ မယ်။ ဒါနဲ့ ငါက စကားကို တိုးတိုးမပြောတတ်ဘူးနော်။ အေး ...
တမင်တကာ အသံကို ကျယ်ပြီးတော့လည်း မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒါ ဖြစ်တယ်ဆိုမှ
စားစရာလာချ။ မ ဖြစ်ရင် တခြားဆိုင်ပြောင်းစားမှာ ။ ဆိုင်ရှင်ကို ပြောကြည့်ပေး။”

နီက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်လေးက ခပ်ပြုံး ပြုံး လေးခေါင်းညှိတ်ကာ ထွက်သွားသည်။

“နင်တကယ်ဆိုတာပဲ ဟာမိနီ”

နီက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်ဝန်းလေး တစ်ချက်ဝင်းလက်သွားရကာ

တခြားပိုင်းကို တခဏကြာငေးမိသွားတော့သည်။ ဒါကို ဖြူက သတိထားမိသွားပြီး ...

“နီ ဘာငေးနေတာလဲ။ အသိတွေ လို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ဝင်စားလို့”

“ဗုဒ္ဓါ ... ဘယ်သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေတာလဲ”

ဝါက အလောတကြီး ဝင်မေးသည်။ နီက တစ်ဘက်ပိုင်းမျက်စစ်ရင်း ...

“အဲဒီ ပိုင်းကိုကြည့်လိုက်။ မသိမသာလေးနော်”

ဟိုနှစ် ယောက် ဝရန်းသုန်းကား လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ဟယ် ... အဲဒါ အဆိုတော် ဂျေတို့အဖွဲ့ပဲ။ အင်္ကျီအပြာနုလေးနဲ့ တစ်ယောက်
လေ။ သူက အဆိုတော် ပေါက်စပေါ့။ ဟိုတစ်ပတ်က ကြက်ဖတို့ပွဲမှာ တောင် သူ သီချင်းနှစ်
ပုဒ်ဆိုသွားသေးတယ် လေဟာ။ Junction Mowtin ကပွဲမှာ လေကွာ။ မမှတ်မိကြဘူးလား။”

“အိုး ... မှတ်မိပြီ။ That right”

ဝါက ထောက်ခံတာမို့ နီစိတ်ထဲမှာ မှတ်မိသလိုရှိလာသည်။ ဖြူကပဲ ဆက်၍ ...

“အဲဒီ ဂျေရဲ့ ဘေးက အဖြူရောင် နဲ့ တစ်ယောက် က Math က King လေ။
ထည့်ဝါတဲ့။ သူတို့ လေးယောက် က မိန်းမဲမှာ နာမည် ကြီးတွေ လေ။ ကျန်တဲ့နှစ် ယောက်
နာမည် ကိုတော့ မသိဘူး။”

“နင်ဘယ်လိုသိတာလဲ ဖြူငါတို့တောင် ဒီသတင်းကို မသိသေးဘူး။”

ဖြူက ပြုံး စိစိနှင့် ပခုံးလေးကို တွန့်ရင်း ...

“ဂျေးက ငါတို့အိမ်ရဲ့ နှစ် အိမ်ကျော်ကလေ။ သူ့အစ်မနှစ် ယောက် က
ဒီဇိုင်နာတွေ ။ အရမ်း တော် တယ်။ ဒါနဲ့ နီ ... နင်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ
ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“ဟို တစ်ယောက် လေ။ အဲဒီ အဆိုတော် နဲ့ King နဲ့ ကြားထဲက တစ်ယောက် ။

Body Fit အဝါရောင် အကွက်စိတ်ရှုပ်အင်္ကျီလေး ဝတ်ထားတဲ့လူလေ”

“ဟယ် ... ချောသားပဲ”

“နီက ကြည့်တတ်တယ်တော့”

နီတို့သုံးယောက် ရှုပ်ယှက်ခတ်ဆူညံနေတာကို ကြည့်ပြီး ဘေးဝိုင်းတွေ ကတော့ လန်ထွက် သွားကြမှာ အသေအချာပင်။ နီတို့သုံးယောက် ၏ တမင်ကလိနေသော အော်ကြီးဟစ်ကျယ် အသံ တွေ ကြောင့် လူတွေ အားလုံးက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြသည်။ မိန်းကလေးတွေ ဆိုတော့ အသံတွေ ကလည်း ဝက်ဝက်ကိုကွဲနေသည်။ နီက တမင်ကလိပြီး အော်နေသော အသံကို ရပ်ပြီး သုံးယောက် သာ ကြားနိုင်သော အသံလေးနှင့် ...

“ငါတို့ စုံစမ်းရအောင်ဟာ”

“ဘယ်လိုစုံစမ်းမှာ လဲဟဲ့”

“နောက်မှ ပြန်ပြီး တိုင်ပင်ရအောင်ဟာ။ အခုမှ ငါသတိရတယ်။ ငါအန်တီလေးကို ရွှေတိဂုံလိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောထားတာ။ မေ့နေတယ်။ ပြန်ရအောင်နော်”

စားလို့သောက်လို့ပြီးမှ ဝါက ထဖောက်သည်။ နီ စိတ်ထဲ မကျေနပ်သော် လည်း မပြန်လို့မ ဖြစ်။ ငါ့အန်တီလေးဆိုသည့် အဒေါ်အပျိုကြီးက သူခိုင်းက ချက်ချင်း မလုပ်လျှင် ပွမ်လို့ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်။ ပိုက်ဆံရင်းပြီး နီတို့အထွက်နှင့် ဂျေးတို့ကလည်းထွက် ဆုံတော့ ...

“ဟာ ... ကြယ်စင်ဖြူပါလား။ အဲဒါကြောင့် ဒီအသံတွေ ကြားဖူးတယ်လို့ ထင်နေတာ”

ဂျေးက ဖြူကို ဖေါ်ဖေါ်ရွှေရွှေနုတ်ဆက်သည်။ ဖြူကလည်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနှင့် ...

“ဟုတ်တယ်။ နီမွေးနေ့မို့ လာစားတာ။ ရှင်ရော မုန့်လာစားတာလား”

“အဟဲ ... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော် လည်း ဟိုကောင်မွေးနေ့မို့

မုန့်လာစားတာ။ ဒါနဲ့ မကြီးတို့ကတောင် ကြယ်စင်ဖြူမလာတာကို ပြောနေကြသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင်ပြောလည်း ခံရတော့မှာ ပဲ ဂျေးရယ်။ Ready Made တွေ ဝယ်တာများ တော့ ချုပ်မဝတ် ဖြစ်ဘူးဖြေနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လာတော့လာ ဖြစ်ဦးမှာ ပါ။ ကံ သွားမယ်နော်”

ဝါနှင့် ဖြူနောက်က နီက ပွစိပွစိ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောရင်းလိုက်လာသည်။ ကားထဲ ရောက်တော့ နီ စိတ်တိုလာပြီး ...

“ဗေ ... မ”

“ဟယ် ... ရုပ်ကလေးနဲ့ မလိုက်လိုက်တာဟယ်။ ရိုင်းစိုင်းလိုက်တာ”

ဖြူက ရှုံ့မဲ့ကာ ပြောသည်။ နီက ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ...

“နင်မွေးထားတဲ့ သမီးပဲ ဒီလောက်တော့ ရိုင်းစိုင်းမှာ ပေါ့။ ဟိုကောင်နဲ့ ဒီလောက်စကဲနေပြီး ဟို တစ်ယောက် နာမည် ကို သိအောင် မမေးထားလိုက်ဘူး”

“ငါက ဘာလို့မေးရမှာ လဲ။ နင် ဒီလောက် ဖလန်းဖလန်းထနေရင် နင့်ဘာနင် မေးပါလား”

“ငါနဲ့မသိလို့ပေါ့ဟဲ့။ သိရင်နင်တို့ကိုတောင် အားမကိုးဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ အကွက်ရွှေ့ လိုက်မှာ ”

ဝါက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်နှင့် ...

“ဂျေးရဲ့ အစ်မတွေ ဆီမှာ အင်္ကျီအပ်ရင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြန်ရှာပေါ့”

“ခက်တယ်ကွာ”

“ဘာကိုလဲ နီ”

နီက သက်ပြင်းချရင်း ...

“ငါတို့က တခြားကိစ္စတွေ မှာ သာ လောင်စိန်လုပ်တတ်တာလေဟာ။ အခုလို

ကိစ္စမျိုး က တစ်ခါမှ ပွဲဦးမထွက်ဘူးသေးတော့ နည်းနည်း တော့လန့်တယ်ဟ”

“ဘာလန့်စရာလိုလဲ။ တခြားသာမန်ကိစ္စတွေ လိုပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့”

ဖြူစကားကြောင့် နီခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါနဲ့ နင်က အဲဒီ တစ်ယောက် ကို တကယ်ကြီးလား”

နီက ခပ်ပြုံး ပြုံး လေးခေါင်းညိတ်တော့ နှစ် ယောက် သား

ဆွမ်းကြီးဝိုင်းလောင်းတော့သည်။

“သေနာမ ... လင်တော် တော် လိုချင်နေတယ်”

“ရွာကို ရွာတယ်”

*

အခန်း (၂)

နီ တစ်ယောက် တည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေရသည်။ မာမီဗီရိုထဲမှ မာမီဝယ်ပေးပြီး မချုပ်ရ သေးသော အထည်စများ ထဲမှ အလှဆုံး အစများ ကို မာမီမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ရွေးနေမိ သည်။ ဂျေးတို့အိမ်ကို သွားခွင့်ရသည်။ တခုတည်းသော လမ်းဟာ အင်္ကျီအပ်ခြင်းပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မို့ အခု ချက်ချင်း အထည်စတွေ သွားဝယ်ဖို့ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှ မ ဖြစ်နိုင်တာမို့ အလွယ်တကူရသော နည်းလမ်းကို နီသုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အလှဆုံး အထည်စတွေ ရွေးပြီးချိန်မှာ တော့ မာမီဗီရိုကို အသာပိတ်၍ အခန်းထဲမှ အသာထွက် လာခဲ့တော့သည်။ မနက်ဖြန်ကျောင်းမှာ Tutorial ဖြေပြီး Classဆက်မတက်တော့ဘဲ ဖြူနှင့် ဝါကို ခေါ်ကာ ဂျေးတို့အိမ်သွားကြမည် ။ အင်း ... အခုတော့ စာကျက်လိုက်ဦးမည် ။ မနက်စောစောထရမည် မဟုတ်ပါလား”

ကျောင်းမှာ Tutorial ဖြေအပြီး ဟိုနှစ် ကောင်ကိုဆွဲကာ ဂျေးတို့အိမ်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ဖြူကတော့ ပြောမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

“နီရယ် တစ်သက်လုံးရည်းစားမထားဘဲ အခုချိန်ထိနေလာခဲ့ပြီးမှ အခုဘာထပြီး ဂေါက်သွား တာလဲ”

နီတို့သုံးယောက် ဂျေးတို့အိမ်ရှေ့ရောက်လာတော့ နီရင်တွေ ဝုန်းဒိုင်းကျဲကာ မြောင်းဆန် ကုန်သည်။

တစ်ခါမှ ဒီလိုစိတ်မလှုပ်ရှားဖူးခဲ့။ နီတို့သုံးယောက် စလုံးဟာ ခပ်ကဲကဲ ကောင်မလေးတွေ ဆိုပေမယ့် ဒီလို မိန်းမနောက်ပိုးအလုပ်မျိုး တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးတာမို့ နည်းနည်း တော့ လန့်နေသည်။

နီတို့ အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် ခပ်ချောချော အစ်မကြီး တစ်ယောက် က ...

“ဟယ် ... ကြယ်စင်လေး လာ ... လာ။ မလာတာတောင် တော် တော် ကြာနေပြီ။ မမတို့ကို လေစိမ်းတွေ တိုက်နေတယ်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး မကြီးရယ်။ ဖြူစာမေးပွဲရှိနေလို့ပါ။ ဒါဖြူသူငယ်ချင်းလေ။ ဟာမိုနီတဲ့။ မကြီးတို့ ဆီမှာ အကျီအပ်ချင်လို့တဲ့။ သူ ကတော့ နွေငုဝါ ပါ”

“နာမည် လေးတွေ က လှလိုက်တာဟယ်။ ရုပ်ကလေးတွေ ကလည်း ချောလိုက်တာ မူ န်နေ တာပဲ။ ကြယ်စင်လေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတော့ ဆေးကျောင်းသူတွေ ပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ လမ်းမတော် ဆေးတက္ကသိုလ် 3rd MB ပါ”

“ဒီရုပ်ကလေးတွေ နဲ့ ဆေးကုရင်တော့ လူနာတွေ ရောဂါ အမြန်သက်သာမှာ သေချာတယ်”

နီတို့ အဝိုးကျိုး ပြနေတာမို့ ဂျေး၏ အစ်မတေကတော့ အရမ်းကို ရွန်းရွန်းဝေနေတော့သည်။

“မကြီးနာမည် က ဆွေး တဲ့။ ဒီကညီမက မကြီးရဲ့ အမြွှာလေ။ နှစ် မိနစ်ပဲခြားတာ။ နွေး တဲ့ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရင့်”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ကားရပ်သံကြားရပြီး ဆူဆူညံညံ ရယ်မောနောက်ပြောင်သံများ ကြားရသည်။ မကြီးက ...

“ဟော ဂျေးတို့ရောက်လာပြီထင်တယ်”

ဂျေးတို့လေးယောက် ရယ်မောရင်း အိမ်ထဲကို ဝင်လာကြသည်။ ဖြူကိုတွေ .တော့ တအံ့တဩ နှင့် ။

“ဟော ... ကြယ်စင်ဖြူ။ မနေ့က ကျွန်တော် ပြောလိုက်လို့ အားနာပြီးလာတာလား”

ဖြူက ရှက်ရယ် ရယ်ရင်း ...

“မဟုတ်ဘူး ဂျေးရဲ့ ။ ဒီမှာ လေ ... ကျွန်မသူငယ်ချင်း အင်္ကျီအပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့တာပါ”

ဂျေးက နီကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံး ပြတာမို့ နီ အပြုံး လေးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရသည်။ ဂျေးကို အပိုင်ပေါင်းနိုင်မှ ဖြစ်မှာ လေ။

“မကြီး ... ကျွန်တော် တို့ ဒီနေ့ည ထည့်ဝါအိမ်မှာ အိပ်ကြမှာ နော်”

“အေး ... အေး ... ကဲ ... နွေးရေ ညီမလေးတွေ ကို ဟိုဘက်အခန်းကို

ခေါ်သွားလိုက်ပါကွယ်။ ညီမတို့ လိုက်သွားကြနော်။ အဲဒီ မှာ ကတ်တလောက်တွေ ရှိတယ်”

“လာ ... ညီမတို့”

နီတို့သုံးယောက် မနွေးနောက်မှ လိုက်ရင်း နီက တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်သည်။
Body Fit ရုပ်အင်္ကျီလိမ္မော်ရောင် တော် တောက်လေးကို 501 ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်
ဝတ်ထားသော သူ ကတော့ ရှင်းသန့် ထင်လင်းစွာ ခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး King ဆိုသော
တစ်ယောက် နှင့် စကားပြောနေသည်။ နီတို့ကို ရှိသည်ဟုတောင် ထင်ပုံမရ။
သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်တတ်ဘူးထင်သည်။

နီက အင်္ကျီကတ်တလောက်တွေ ကို မကြည့်ဘဲ ကတ်တလောက်တွေ
အောက်မှာ ရှိသော ဓာတ်ပုံ အယ်လ်ဘမ်တွေ ကို ယူကြည့်နေလိုက်သည်။ သူတို့လေးယောက်
တွဲ ရိုက်ထားသော ပုံများ တွေ မလားလို့ ကြည့်ပေမယ့် မိသားစုပုံမှလွဲ၍ တခြားဘယ်ပုံမှ
ရှိမနေပါ။ ထိုစဉ် မဆွေးက ဝင်လာကာ အခန်းဝမှနေ တစ်ဖက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဪ ... သွေးသစ်။ မကြီးကို ကားသန့်သန့်လေးတစ်စီးလောက်
ရှာပေးစမ်းပါကွယ်”

“ဟုတ် ... မကြီး။ ရှာထားလိုက်မယ်လေ”

နီတို့သုံးယောက် မျက်ဝန်းတွေ ဆုံသွားကာ “ဝါ”က ...

“မကြီး ခုနက သွေးသစ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက် က ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲဟင်”

“သွေးသစ်က ကားအရောင် :လုပ်တာလေ။ သူက ကားကောင်းတွေ ပဲကိုင်တာ”

နီခေါင်းထဲလက်ခနဲ ဖြစ်သွားရကာ ...

“ဟာ ... ဒါဆို အတော် ပဲ မကြီး နီလည်း ကားလဲချင်နေတာ။ ကားကို အမှိုက်ဆုံး
လန်ထွက်နေတာမျိုး လိုချင်တယ် မကြီးရယ်။ ကူညီပေးပါနော်”

“ရတယ်လေ။ အခုတော့ သူတို့ကိစ္စနဲ့ သူတို့ရှုပ်နေကြတုန်း။ နောက်မှ
မကြီးပြောထား လိုက်မယ်နော်။ ညီမရဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့လိုက်လေ”

နီက အိတ်ထဲက ကတ်လေးထုတ်ပေးရင်း ...

“ဒါက နီ လိပ်စာကတ်။ ဖြူနဲ့ပြောလိုက်ရင်လည်း ရပါတယ်။ နေ့တိုင်းတွေ
နေကြတာ ဆိုတော့ လေ”

“အေး ... ညှိမလေး”

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ဖြူတို့က နီကို မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းတွေ နှင့် ။

“နီ နှင့် ဘာတွေ အရူးထနေတာလဲ။ ငါတို့တော့ လိုက်မမှီတော့ဘူး။ နှင့်ကားက
ဝယ်ထားတာမှ မကြာသေးဘူး ဘာကိစ္စလဲရမှာ လဲ”

“နှင်တို့ကလည်း သွေးသစ်ဆိုတာ ငါ့ကောင်လေး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ ပေါ့”

“ရူးပါ့ဟယ်။ နှင့် ရောဂါ ရင့်နေပြီ”

“အေးဟယ် ... သူ့ကောင်လေးတဲ့ ။ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

နီ ကတော့ သူတို့စကားတွေ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ နေလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဒါနဲ့နေပါဦး။ နှင့်အထည်စတွေ ကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“အေးလေ ... ချက်ချင်း ကြီး”

“ဟီး ဟီး ... မာမို့ ဗီရိထဲက ခိုးလာတာ”

“ဟယ် ... သူခိုးမကြီးတော့”

တကယ့်ကို လက်ဖျားခါလောက်ပါပေသည်။ နီတို့သုံးယောက် ပြောဆိုနေသော
စကားသံတွေ ဟာ လူကြီးတွေ ပြောတတ်တဲ့ ခုနစ်အိမ်ကြားရှစ်အိမ်ကြား ဖြစ်သည်။
လမ်းသွားလမ်းလာ ကောင် လေးတစ်အုပ်က ...

“ဆူလိုက်တာကွာ”

မထိတထိ စချင်တာမို့။

“တိတ်ဆိတ်တဲ့နေရာသွားချင်လား”

နီက ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ကာ ထိုကောင်လေးတွေ ဘက်ကို အာရုံ ပြောင်းသွား ပြီး လှမ်း မေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ...

“သီချင်းကုန်း ကတော့ တိတ်ဆိတ်တယ်”

“ရိပ်သာကလည်း တိတ်ဆိတ်ပါတယ်”

“အဲဒါက နင်တို့နဲ့ မတန်လို့လေ”

နီက ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖြူတို့အိမ်မှာ ကားထားခဲ့တာမို့ ဝင်ယူလိုက်သည်။

*

အခန်း (၃)

“ဟာမိုနီ”

အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း မာမို၏ စူးစူးဝါးဝါး ခေါ်သံကြီးကြောင့် နီကိုယ်လုံးလေး တွန့်ခနဲ ဖြစ် သွားရ သည်။ ညောင်နာနာ အသံကလေးနှင့် ...

“ရှင်”

“ဒီကို ကြံခဲ့ပါဦး”

နီ မာမို ရှေ့က ဆိုဖာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ညည်း ... ငါ့ဗီရိုထဲက အထည်တွေ ကိုယူပြီး ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

ဟိုက် ... သေပြီဆရာပဲ။ မာမီ ချက်ချင်း ကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိသွားရတာ လဲ။

“မေးနေတယ်လေ”

“အဟဲ ... မာမိကလည်း နို့မှာ ဝတ်စရာမရှိလို့ ချုပ်တဲ့ဆိုင်ကို အပ်ထားလိုက်ပြီ”

“ဒီလောက် အင်္ကျီတွေ ပေါနေတာတောင် ဝတ်စရာမရှိဘူး ဟုတ်လား။ မင်းသမီး၊

မင်းသား တွေ တောင် ညည်းလောက် အင်္ကျီပေါမှာ မဟုတ်ဘူး။ အပိုစကားတွေ
ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့။ အခုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဝတ်ထားလိုက်တာ ပုတီးတွေ ရော လက်ပတ်တွေ
ရော ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲ။ ဘုရားစူး ဆေးကျောင်းသူပဲ။ နောက်တစ်နှစ် ဆိုရင်ပဲ ဆရာဝန်
ဖြစ်တော့မယ်။ ဝတ်တာစားတာ နေတာထိုင်တာ သိက္ခာရှိရှိနေစမ်းပါ။ ညည်းကို ငါက
ရင်ဖုံးတွေ ရင်စေ့တွေ ဝတ်ခိုင်းပြီး ဆင်မယဉ်သာ လျှောက်ဆို တာမျိုး အဲလောက်အထိ
မိန်းမပီပီသသ ခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေရမယ်လို့လည်း မပြောဘူး။ ဟိုပွဲဒီပွဲ မသွားနဲ့ဆိုပြီး
နေရာတကာ ချုပ်ချယ်ပိတ်ပင်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ သွားတာလာတာ ပြောတာဆိုတာ၊
ဝတ်တာစားတာတွေ က တော် တော် လွန်လွန်းနေလို့ ပြောနေတာဟဲ့ မိနီရဲ့။”

မာမိက စိန်တွေ ကို အနာအဆာစစ်နေရင်းမှ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နီက
ဆိုဖာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်ပြီး။

“မာမိရာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ တရေး လောက်အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ညည်းကိုတော့ မပြောချင်တော့ဘူး။ ဘယ်လို ဆုံးမရမလဲ”

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ ဒေါ်မြတ်နိုးတုန်နေအောင် ချစ်ရသလောက်
တစ်ချက်မှ စိတ်တိုင်းမကျပေ။ သမီးအဖေ မရှိတော့သည့်နောက် ဖတဆိုဆိုပြီး
အလိုလိုက်ထားခဲ့တာ ပြောမရ ဆိုမရ ဖြစ်နေပြီ။ ငွေကြေးဥစ္စာဓနရော သမီးလေးအတွက်
ဘာမှ ပူစရာမရှိအောင် ထားပေးခဲ့သည်။ သမီးအတွက် ဆယ်သက်စားမကုန်နိုင်အောင်
ဘိုးဘွားပိုင် အမွေပစ္စည်းများ က တစ်ပုံတစ်ပင်။

“ဟာမိနီ” ဆိုသည့် စိန်ရွှေရတနာဆိုင်ကြီးဟာလည်း

ကြီးမားဝံ့ထည်လွန်းလှသည်။ အိမ်မှာ တော့ ဒေါ်မြတ်နိုးရယ်၊ မမနွယ်ရွှေရယ်၊ သမီးလေးရယ်
အတူနေထိုင်ကြသည်။ မမနွယ်ရွှေက ဒေါ်မြတ်နိုး၏ အစ်မအရင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်တွေ သွားပြီးပြန်လာလို့ အဝတ်အစားတောင် မလဲနိုင်အောင် ဖြစ်ရတာ

လဲ”

နီက အိပ်နေရာမှ ထပြီး မာမီ၏ ပါးလေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်၊ ခါးလေးကို တို့လိုက်၊ ပခုံးကိုကိုက် လုပ်လိုက်တော့ မာမီဒေါသတွေ လွင့်စင်ကာ ပြုံး ရယ်တော့သည်။

“ဖယ်စမ်းပါ ကောင်မလေးရယ်”

ဒီအသံလောက်ဆိုလျှင် မာမီတွင် ဒေါသတစ်စက်မှ မကျန်တော့တာ သေချာသည်။

“သားသမီး ဆုံးမရင်လည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးမစရာရှိတာ တစ်ခါတည်း ဆုံးမမှပေါ့။ ပလူးပလဲနှင့် အလျှော့ပေးလိုက် ပြန်တော့ ညည်းသမီး ရောင့်တက်ပြန်ရော”

ကြီးမေက ဆွယ်တာထိုးရင်း ဝင်ပြောတာမို့ နီက ကြီးမေ ခါးကို ဖက်လိုက်ပြီး ...

“ကြီးမေနော် ... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ နီထက်ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲတဲ့ ကောင်မလေးတေါ အများ ကြီးပဲ။ နီက မာမီနဲ့ ကြီးမေသိက္ခာကျအောင် ဘယ်တုန်းကမှ မဆိုးခဲ့ဖူးဘူး”

“ဆင်ခြေလေး ကတော့ သိပ်လှတာပဲ။ ရောက်လေရာရာမှာ ညည်းတို့အဖွဲ့ လက်လက်ထဲတုဲ သတင်းကြားရတာ သိက္ခာအကျကြီး မဟုတ်တောင် ခေါင်းတော့ မာမာရဲရဲ မမော့ဝံ့ဘူး”

“ဟာကွာ ... အဲဒါကြောင့် အိမ်မကပ်ချင်တာ။ ခဏလေး အိမ်မှာ နေတာနဲ့ နားတွေ ကို ပူနေတာပဲ။ မာမီနဲ့ ကြီးမေက နီကို တစ်ယောက် တစ်လှည့် ဆူညံပူညံ လုပ်နေတာပဲ”

“အေး ... အခု ကျုပ်ဆုံးမနေတာကို အရင်လို နားပူတယ်ဆိုပြီး ထထွက်သွားရဲရင် သွားကြည့်စမ်း။ ဒီနေ့ ညည်းနဲ့ ကျုပ်အတွေ့ ပဲ”

ကြီးမေက ဘယ်တုန်းကတည်းက နီကို ငြိုး ထားသည်မသိ။ ဒီတစ်ခါ တကယ်ပွဲကြမ်းမည့် ပုံပေါက်နေသဖြင့် မာမီရော နီပါ မလှုပ်ဝံ့ဘဲ ငြိမ်ကုတ်နေလိုက်ရသည်။

မကြောက်လို့လည်းမ ဖြစ် ကြီးမေလက်သံပြောင်တာကို နီသိသည်။ မာမီအစ်မဆိုပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူရော မာမီကိုပါ စံပြ မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ဦးဆောင်လမ်းပြနေလာသူ။

“မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး၊ မလိမ်ညာဘူး၊ ရည်းစားတွေ ဘာတွေ မထားဘူး၊ Club မတက်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်တွေ နဲ့ ကိုင်ပေါက်ရုံနဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် အတွက် မလုံလောက်သေးဘူး။ သွားတာလာတာ စားတာသောက်တာ နေတာထိုင်တာ ပြောတာဆိုတာကအစ သေသပ် စည်းကမ်းရှိဖို့လိုတယ်”

“အင်း”

“ညည်းပုံစံ ညည်းအမျိုး တွေ ကို ကျုပ် တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်လို့မရဘူး။ ဒီပုံစံအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေရင်ညည်းတစ်နေ့ဒုက္ခတွေ မယ် နီနီ”

မာမီနှင့် ကြီးမေတို့ ပြောပြောနေသော တစ်နေ့ ဒုက္ခတွေ မယ်ဆိုတဲ့စကားကို နီနားမလည်ပါ။ ဘာလို့ ဒုက္ခတွေ ရမှာ လဲ။ မ ဖြစ်နိုင်တာ။

“ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား။ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိနေချင်သလိုနေ။ သွားချင်သလိုသွား။ အဲဒါ မိန်းကလေးလားအေ။ ဆေးကျောင်းသူဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကလေးတော့ ထားဦးမှပေါ့”

နီ ကြီးမေကို ပြန်ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်နေစဉ် မာမီက လှမ်းပြီး အသာငြိမ်နေဖို့ လက်ကုတ်သည်။

ကြီးမေက ငြိမ်နားထောင်နေတာကို ပိုပြီးအားတက်သရော ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ဟာမိုနီ ညည်းချင်းကို ဇာတ်လမ်းတွဲ ပမာ တရစ်ရွတ်ဆိုနေပါတော့သည်။

အခန်း (၄)

မနက်က မဆွေးဖုန်းဆက်ထားတာမို့ Moon Bakery မှာ သွေးသစ်နှင့် တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထား သည်။ ဖြူနှင့် ဝါကို ဖုန်းနှင့် လှမ်းချိန်းလိုက်ကာ နီကတော့အလှပြင်နေလိုက်သည်။ နီအလှကို နီကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ပေမယ့် ဒီနေ့မှ ပိုပြီးလှချင်နေမိသည်။ သွေးသစ်ဆိုတာ နီတိတ်တဆိတ် သဘောကျနေသော ကောင်းလေး ဖြစ်ခဲ့လျှင် နီအလှမှာ အိခနဲ ကြွေဆင်းသွား အောင်လေ။

နီ အလှဆင်ခြင်း ပြီးသွားတော့ ဝတ်ဆင်ရန် အဝတ်အစားရွေးလိုက်သည်။ ခရမ်းရောင် ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်လေးကို တင်ပါးအထိအုပ်သော အင်္ကျီကျပ်ကျပ် အဖြူမှာ ခရမ်းနုရောင် အဆင်း လေးတွေ ပါသော အင်္ကျီလေးနှင့် တွဲ ဝတ်လိုက်သည်။ ခရမ်းရောင် ဒေါက်ဖိနပ်ကလေး စီးနေချိန်မှာ ဝါနှင့် ဖြူရောက်လာကြသည်။ ကောင်မစုတ် နှစ် ယောက် က နီကို သေချာကြည့်ကာ ...

“ဟာ ... အရမ်း shine နေပါလား။”

“သွားရအောင်လေ နောက်ကျနေပြီ”

Moon Bakery ကို ရောက်တော့ စားပွဲထိုးလေးကို မေးလိုက်သည်။

“ဪ ... အစ်မတို့က မဟာမိနီတို့ ထင်တယ်။ ကိုသွေးသစ် ဟိုမှာ စောင့်နေပါတယ်”

ကောင်လေးညွှန်ပြသော စားပွဲပိုင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါမှာ တော့ နီတစ်ယောက် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်သွားရတော့သည်။ တကယ်တော့ သွေးသစ်ဆိုတာ နီ အရမ်း မျှော်လင့်ထားခဲ့သော နီ စိတ်ဝင်စားပြီး မေ့မရခဲ့သော ကောင်လေးမဟုတ်ပါ။ သွေးသစ်ဆိုသည့် ကောင်လေး ကတော့ နီတို့ကို ပြုံး ပြကာ ...

“မဟာမိနီ တို့လား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်”

ကျောက်ရုပ်ကြီးလို ငြိမ်သက်နေသော နို့ အစား ဣန္ဒြေမပျက် ဝါက
ဝင်ပြောသည်။ စားပွဲမှာ ဟန်မပျက် ဝင်ထိုင်ရင်း ကားကိစ္စသာ ပြောနေရပေမယ့် နို့စိတ်တွေ
က ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သိပ်မကပ် ချင်တော့။ ကားပွဲစားတန်းကို ကားသွားကြည့်တော့လည်း
နို့စိတ်မပါတော့။ တော် တော် လေး ကောင်း သော Celica ပြိုင်ကား ဆီးရောင် လေးကိုပဲ
ယူလိုက်တော့သည်။

*

ဒီနေ့နီ ကံကို အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ကောင်းနေသည်။ “သံစဉ်လမ်းက
လင်းလက်ကြယ်” အစီအစဉ်မှာ The Best of Chan Chan ဆုရခဲ့သည့်အပြင်
“ရသပေါ်လွင် သရုပ်ဆောင်လွင်ပြင်”မှာ လည်း အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်ဆုနှင့်
dialogue အမှာ အနည်းဆုံးဆုကိုပါ ရခဲ့သေးသည်။

စာမေးပွဲတောနှင့် မအားလပ်ရသည့်ကြားက ဒီလို ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်တော့
မာမီနှင့် ကြီးမေက ပွဲစိပွဲစိ လုပ်၍ မဆုံး။

နဂိုကတည်းကမှ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရော ကျောင်းတွေ မှာ ပါ ရောက်လေရာ
နာမည် ကြီးလေ့ရှိသော နီဟာ တီဗီမှာ ပါပြီးနောက် ပို၍ နာမည် ကြီးလာခဲ့၏ ။

“ဟေ့ ... နီ။ မင်းက လျှို့ဝှားတာပဲ။ ရုပ်ရှင် မင်းသမီးလုပ်မှာ လား။ အဆိုတော်
လုပ်မှာ လား။ ချစ်သူဝေတို့လိုလေ”

ကျောင်းမှာ နီက ထိပ်တန်း သတင်း ဖြစ်နေသည်။ တချို့ ကတော့ ...

“ဟာမိုနီတို့ အဖွဲ့က ရဲတင်းတာကိုး။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ရှိရင် ဖြစ်တာပဲ”

“အဲဒီ တစ်ယောက် ကိုက အရှက်အကြောက်မရှိတာပါဟာ”

အဲဒီ လို ပက်ပက်စက်စက် ဝေဖန်တာမျိုး လည်း ရှိသည်။

နီ ကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်။ ဒါတွေ က မနာလိုသူတွေ ပြောတာလေ။

နီလောက် မလှလို့၊ နီလို မလုပ်နိုင်ကြသူတွေ သာ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းမိတ်ဆုံစားပွဲတွေ မှာ ဆိုရင်လည်း နီတို့က ရှေ့ဆုံးက။ ထိုသို့ သော အရည်အချင်းတွေ ကြောင့် ဟာမိုနီဆိုလျှင် မသိသူမရှိသလောက်။

ဖြူနှင့် ဝါကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးခဲ့ပြီး နီ တစ်ယောက် တည်း ကားကို

အေးအေးလူလူမောင်းကာ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ တစ်နေရာအရောက် လမ်းချိုး တစ်ခုမှ ထွက်လာကာ နီကားရှေ့ မောင်းသွားသော Mercedes အနက်ရောင် ကားလေးကြောင့် နီမျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားရသည်။

တစ်နေ့က ဂျေးတို့အိမ်သို့ ကောင်လေး အဲဒီ ကားကို မောင်းလာတာ ဖြူတို့အိမ်မှ

မြင်ဖူးထား သည်။ ကားနံပါတ်ကိုလည်း သိပ်ကောင်းလွန်းသော နီ memory က မှတ်မိပြီးသား။ နီ ရင်တွေ အရမ်းခုန်သွားကာ ထိုကားနောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့သည်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ထိုကားက ထိုးရပ်သွားသည်။

နီ ကတော့ ကားကို ဆက်မောင်းကာ back မှန်မှ ကြည့်လိုက်ရာ လူ

တစ်ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ကား bonnet ကို ဖွင့်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နီ ကားလေးကို အသာ နောက်ဆုတ်လာကာ ကူညီပေးရန် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ထိုလူဘေးနား အသာသွားရပ်လိုက်ကာ ...

“ဘာအကူအညီပေးရမလဲရှင်”

ထိုလူက ကားစက်ကို ဟိုကိုင်ဒီကိုင်လုပ်နေရာမှ မော့ကြည့်လာသည်။

နီစိတ်ပျက်ရပြန်ပြီ။ King ဆိုသည့် ကောင်လေး ဖြစ်နေသည်။

“ကားက ဘာ ဖြစ်သွားလဲ မသိဘူးဗျ။ ကျွန်တော် က ကားပဲမောင်းတတ်တာ

မပြင်တတ်ဘူး။ ဒုက္ခပဲဗျာ။ ကောင်မလေးနဲ့ချိန်းထားတာ တော် တော် နောက်ကျနေပြီ”

King လေးက လက်မှ နာရီကို မြှော ကြည့်ရင်း ခပ်ပြုံး ပြုံး လေး ပြောသည်။
နီကလည်း သူနဲ့ အတူ ရယ်လိုက်ပြီး ...

“နီ ကားအကြောင်း နည်းနည်း တော့ နားလည်ပါတယ်။ နည်းနည်း ပါးပါးလည်း ပြင်တတ်တယ်။ နီ ကြည့်ပေးမယ်လေ”

သူက တအံ့တဩနှင့် ...

“ဟာ ... တကယ်။ ဒါဆို အားကိုးပါတယ်ဗျာ။ ကြည့်ပေးပါဦး။ တကယ်တော့ ဒီကားက ကျွန်တော့် ကားမဟုတ်ဘူးဗျာ။ သူငယ်ချင်းရဲ့ ကားကို ယူလာက ကျွန်တော့် ကားက work shop ပို့ထားရလို့လေ။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးက အရေး ကြီးကိစ္စရှိတယ်ဆိုလို့ အမြန်ထွက်လာရတာ ။ လမ်း တစ်ဝက်ရောက်မှ ထဖောက်တော့တာပဲ။ အဟဲ့ ... ဒီခေတ်ကြီးမှာ မိန်းကလေးတွေ လည်း ကားပြင်တတ်လာပြီနော်။ အံ့ဩစရာပဲဗျာ”

“ရှင့်ကားက battery ကြိုး လွတ်သွားတာပါ။ ရပါပြီ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ဒါ ကျွန်တော့် လိပ်စာကတ်။ ကျွန်တော့် နာမည် ထည့်ဝါ ပါ။ math major ကပါ။ Final တက်နေပါတယ်”

နီကလည်း လိပ်စာကတ်လေးတစ်ခု ထုတ်ပေးလိုက် ပြီး ...

“နီက ဟာမိုနီလို့ခေါ်ပါတယ်ရှင်။ ဆေးတက္ကသိုလ် Final ပါ”

“ဟာ ... ဆရာဝန်လောင်းက ကားပြင်တတ်တယ်။ မယုံနိုင်စရာပဲ။ ကျွန်တော် ကတော့ အဒေါ်တွေ လက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာလို့လား မသိဘူးဗျာ။ ဟင်းတော့ ကောင်းကောင်း ချက်တတ် တယ်။ အဟား ... ဟား ... ဟား”

“အဟင်း ... ဟင်း”

နီလည်း လိုက်ရယ်ရင်းမှ ...

“ဒါနဲ့ ထည့်ဝါနဲ့ သွေးသစ် တို့က တစ်ဖွဲ့တည်းတွေ မို့လား”

“ဗျာ ... သွေးသစ်နဲ့ သိလိုလား”

“သိတယ်။ ဒီကားက သူ့ဆီက ဝယ်ထားတာလေ။ ကဲ ... ကဲ.ရှင့်ကောင်မလေး မျှော်နေ ဦးမယ် သွားတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားပြီနော် နီ”

နီလည်း ကိုယ့်ကားပေါ်ကို ပြန်တက်ရင်း အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွေးတော လာခဲ့ သည်။ အခု နီ ထည့်ဝါကို ကူညီခဲ့တာကို ဟို တစ်ယောက် ကို ပြန်ပြောမှာ ပဲ။ ထိုအခါ မိန်းကလေး တန်ခိုးကားပြင်တတ်သော နီကို သူ့အပါအဝင် သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး စိတ်ဝင်စားကြမှာ မလွဲ။ ကားပြင် တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့သော ဒယ်ဒီနှင့် လေးလေးကို ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ဒယ်ဒီက ဆယ်တန်းနှစ် မှာ ဆုံးသွားခဲ့သည်။ နီကို ရှစ်တန်းနှစ် ကတည်းက လေးလေး၏ work shop ကို ခေါ်ခေါ်သွားပြီး တစ်နေ့နည်းနည်း စီ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ အခုတော့ ဒယ်ဒီနှင့် လေးလေး သင်ပေးခဲ့သော ပညာကို အသုံးချခွင့်ကြုံခဲ့ပြီ။

*

အခန်း (၅)

“ဟဲ့ ... နီ မပြီးသေးဘူးလား။ နင့်ယောက္ခမအိမ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အင်္ကျီအပ်ထားတာ တွေ သွားယူမှာ ။ အဲဒီ လောက် အလှတွေ ပြင်မနေနဲ့”

နီ ကတော့ သူတို့စကားကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ နီမျက်နှာလှလှလေးကို အသေးစိတ် ပြင်ဆင် ခြယ်သနေမိသည်။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးမှ အသားပျော့အိအိ ဆွဲသွားဂါဝန် မီးခိုးနုရောင် လေးကို ဝတ်ကာ ဒေါက်သေးသေးချွန်ချွန် အင်္ကျီအရောင် နှင့်

ဆင်တူလေး စီးလိုက်သည်။ အားလုံးပြီးတော့ ဖြူနှင့် ဝါက နို့ကို မျက်စောင်းပိုင်းထိုးကာ နို့ကားလေးထဲ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ နီ ကတော့ လုံးဝရမစိုက်။

ရှေးတို့အိမ်ရောက်တော့ တိုက်ရှေ့မှာ ကားတွေ သုံးလေးစီး ရပ်ထားတာတွေ တာမို့ ဖြူက နို့ကို လက်နှင့် လှမ်းတို့ရင်း မျက်စပစ်ပြသည်။ နီလည်း ပျော်သွားကာ ခေါင်းအသာညှိတ်ပြရင်း ကားပေါ်မှဆင်းကာ သုံးယောက် သား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ နီတို့ သုံးယောက် ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်တော့ ...

“ဟာ ... ကြယ်စင်ဖြူတို့ပါလား။ မကြီးတို့ဆီကို လာကြတာထင်တယ်။ ဒီနားက စတိုးဆိုင်မှာ ဘာလိုလိုလဲ မသိဘူး သွားဝယ်ကြလေရဲ့ ။ ခဏထိုင်စောင့်ကြဦးနော်။ ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ ထပေးလိုက် ကြလေ”

ရှေးနှင့် အတူထိုင်နေသော သွေးသစ်က နီတို့ကို အသိအမှတ်ပြုရယ်ပြရင်း ဆိုဖာပေါ်မှ ထပေးသည်။ နီတို့သုံးယောက် ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်စဉ် အတွင်း ခန်းမှ ထွက်လာသော ထည့်ဝါက ...

“နီ တို့ပါလား။ ဘယ်ကလာကြတာလဲ။ ဟေ့ကောင်တွေ မနေ့က ညနေတုန်းက ငါကားပျက်လို့ ကားပြင်ပေးသွားတာ သူပေါ့!”

ထည့်ဝါက နို့ကို မေးဆက်ပြရင်းပြောသည်။ ဖြူတို့က နို့ကို မသင်္ကာသော မျက်လုံးတွေ နှင့် ကြည့်ကာ ...

“နင်က ... ထည့်ဝါကားကို ပြင်ပေးလိုက် တယ်ဆိုတာ ငါတို့ကို မပြောပြသေးဘူးနော်”

နီက အခုမှ သတိရသော ပုံစံနှင့် ...

“ဟုတ်တယ်ဟ။ နင်တို့ကို ပြောပြဖို့ ငါမေ့နေတာ။ မနေ့က နင်တို့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပြီး ငါအိမ်ကို ပြန်တော့ လမ်းမှာ ထည့်ဝါ ကားပျက်နေတာနဲ့ ကြုံတာလေ”

“ကျွန်တော် တို့ကို ထည့်ဝါပြောပြထားလို့ သိပြီးသားပါ။ ဟာမိုနီက မိန်းကလေး

ဖြစ်ပြီး ကားပြင်တတ်တာကို အံ့သြနေကြတာလေ။ အခုခေတ်မှာ မိန်းကလေး မပြောနဲ့ ယောက်ျားလေးတိုင်း တောင် ကားမပြင်တတ်ဘူး။ ဥပမာ ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့ပေါ့။ လုံးလုံးကို မပြင်တတ်တာ။ အဟဲ ... မရှက်တော့ပါဘူးဗျာ”

ဂျေးက ရယ်ရင်းပြောသည်။ ဝါကလည်း အသံစွာ ကျယ် စွာ ကျယ်နှင့် ...

“နီက ရှစ်တန်းလောက်ကတည်းက ကားပြင်တတ်တာလေ။ သူ့ဒယ်ဒီက သူ့ကို သူ့မာမီမောင် Work Shop ကိုခေါ် ခေါ်သွားတာ။ သူကလည်း အခုမှ မိန်းကလေးပုံစံဝတ်တာ။ ဆယ်တန်းအထိ အပေအတေဒီဇိုင်းနဲ့ နေလာတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ခြောက်ဘာသာ ဂုဏ်ထူးထွက်လာသလဲတော့ မသိဘူး”

“ဟဲ့ ... ဝါ တိုးတိုးပြောစမ်းပါဟယ်။ အသံကလည်း ကျယ်လိုက်တာ”

နီက အသာဝင်ပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်လေ ဟိုးဘက်ထောင့်တစ်နေရာက ခုံသေးသေး လေးမှာ ဟိုဘဲလေး ဖုန်းပြောနေတာ နီတွေ ထားပြီးသား။ နီတို့ စကားပြောသံတွေ ကျယ်လောင်လာလို့ မနှစ် မြို့ တဲ့အကြည့်တွေ နှင့် လှမ်းကြည့်တော့ နီက မြင် ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်တာ မို့ ဝါကို သတိပေးလိုက် ခြင်းပါ။ ဒီအိမ် ဒီနေရာ သူ့ရှေ့မှာ မို့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေစေချင်မိတာ နီ့ ရင်ထဲကဆန္ဒအမှန်။ ကျန်တဲ့ တခြားနေရာတွေ မှာ သာဆိုရင် ကျယ်လိုက်စမ်းပါ အသံတွေ ကို နီကိုယ်တိုင်လည်း စွာ ကျယ် စွာ ကျယ်နှင့် ပြောဆိုခဲ့တာပဲ။

“ဟဲ့ ... ကျယ်တော့ဘာ ဖြစ်လဲ။ ငါတို့အဖွဲ့အကြောင်းကို ဖြူကတစ်ဆင့် ဂျေးတို့သိပြီးသားပဲ။ ဟုတ်တယ်မလား ဂျေး”

ဝါ့ စကားကြောင့် ဂျေးက ရပ်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါဗျာ။ ဟုတ်ပါ”

“အဲဒီ ချဉ်ဖတ် ကတော့လေ တကယ်ပဲ”

ဝါက နီ ခေါ်လိုက်သော နာမည် ကြောင့် မျက်လုံးကြီးပြူး ပြီး ..

“ဘာ နင်တော့နော်။ သေတော့မှာ ပဲ။ ကျောင်းထဲက စကားလုံးတွေ အပြင်ယူမလာနဲ့”

“ချဉ်ဖတ် ဟုတ်လား။ နွေငှက်ကို ခေါ်တာလား”

သွေးသစ်က နားမလည်သလို မေးတာမို့ ဝါက အားလုံးကို အဟီး ဟုသာ ရက်ရယ် ရယ်ပြနိုင် တော့သည်။ ဖြူကလည်းရယ်ရင်း ...

“မထူးပါဘူး။ မိတ်ဆွေလေးတွေ ကို အကုန်လုံးသာ သံတော် ဦး တင်လိုက်ပါတော့ဟာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပြီပဲ။ ပြောပြပါဦး ချဉ်ဖတ် ကိစ္စကို”

ထည်ဝါစကားကြောင့် ဝါမျက်နှာလေးရဲသွားရကာ ...

“ကျွန်မတို့က ကျောင်းမှာ စိန်တုံးကြီးများ အဖွဲ့လေ”

“ဘာလဲ စိန်တုံးကြီးများ အဖွဲ့ဆိုတာ”

“ရှေးက နားမလည်ဘူးထင်တယ်။ စိန်တုံးကြီးများ အဖွဲ့ဆိုတာ တလက်လက်နဲ့ လက်လက်ထ လွန်းလို့လေ။ ဟိုနေရာမှာ ဆိုရင်လည်း ဒီသုံးယောက် ၊ ဒီနေရာမှာ ဆိုရင်လည်း ဒီသုံးယောက် က ထိပ်ဆုံးကဆိုတော့ ဖိတ်ဖိတ်တောက်လွန်းလို့လေ အဟင်း”

“ဒါဆို ချဉ်ဖတ်ဆိုတာကရော”

“အဲ”

ဝါက အဲ တစ်လုံးသာ ထွက်နိုင်ပြီး ခေါင်းကုတ်လိုက် လက်နှစ် ဖက်ကို ဆုပ်ချလိုက်နှင့် ဆက် မပြောတော့တာမို့ နီကပဲ ဆက်ကာ ...

“အဲဒါ ကျောင်းမှာ ဝါ့ကို ခေါ်တဲ့ နာမည် လေ။ သူက တစ်ကျောင်းလုံး အမှတ်အများ ဆုံးနဲ့ Roll one အ ဖြစ် ဝင်လာတာဆိုတော့ နေရာတကာမှာ

သိပ်ဆရာကြီးလုပ်တတ်တာ။ နေရာတကာမှာ လည်း စပ်စပ်စုစု ဝင်ပါပြီး
ဩဇာပေးတတ်သေးတာ။ တစ်ကျောင်းလုံးက သူ့ကို ပြည်သူ့ချဉ်ဖတ်တဲ့။ နောက် တော့
ချဉ်ဖတ် ဖြစ်သွားတာ။ နွေငှဝါဆိုတဲ့နာမည် လှလှလေးပျောက်သွားရောလေ”

“ဒါနဲ့ ကြယ်စင်ဖြူနာမည် ရော ရှိသေးလား”

“ရှိတယ် ... ရှိတယ်”

မိဖဆိုတာ ဖျောက်မရဘူးဆိုတဲ့ စကားသိပ်မှန်တာပဲ။ နီ တစ်ယောက် ဟို boy
လေးရှေ့မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်နေပါစေ။ ခဏပဲ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဟို boy
လေးကို မေ့ကာ မူလဇာတိက ပြန်ပေါ်လာပြီး ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာဖြင့် တဝါးဝါး တဟားဟား
ဖြစ်ကာ ဂျေးတို့နှင့် အဖွဲ့ကျနေသည်။

“ဖြူကိုတော့ အကုန်လုံးက ဂျပ်စာ လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဖြူက သိပ်မခင်တဲ့လူတွေ
ဆိုရင် ခပ်တည်တည်ပဲ နေတတ်ပြီး ချောက်တွန်းတတ်တယ်။ ဥပမာ ပါမောက္ခက မခေါ်ဘဲ
ခေါ်တယ်ဆိုတာ မျိုး တို့၊ ဘာတို့ပေါ့။ ချောက်တွန်းလွန်းလို့ ချောက်တွန်းခံရတဲ့လူတွေ က
သူ့ကို ဂျပ်တစ်တစ်ပုံစံနဲ့ ကောင်မလေးကို ဝိုင်းရိုက်ချင်နေကြတာလေ။ အဟီး ... ဂျပ်စာပေါ့”

“နီမှာ ရော နာမည် ရှိဦးမှာ ပေါ့”

“အွန်”

ထည်ဝါအမေးကြောင့် နီ အွန်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ဝါတို့အကြောင်းကိုတော့
ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပြောထားပြီး ကိုယ့်အကြောင်းကျတော့ ထင်နေသည်။ ဖြူက
သူတို့အကြောင်းကို အာဘောင် အာရင်းသန်သန်နှင့် ပြောခဲ့သော နီကို မကျေနပ်သော
ကြောင့် ...

“နီ နာမည် က လက်လန် လေ”

“လက်လန်”

ဂျေးက ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... လက်လန် တဲ့။ အားလုံးက လက်မြှောက်

က်အရှုံးပေးရလောက်အောင် လက်လန် လွန်းလို့ အဲလိုခေါ်ကြတာ။ ငါ့လို နေရာတကာမှာ ဆရာကြီးလုပ်တတ်သလို၊ စပ်စပ်စု စုလည်း ပါတတ်သေးတယ်။ ဖြူလို သူများ ကို ချောက်တွန်းရမယ့် နည်းစနစ်တွေ ကိုလည်း သူကပဲ သင်ပေးပြီး သူကပဲ ဦးဆောင်လုပ်ပေးတာလေ။ အများ ကြီးပါပဲ။ သူ့အကြောင်း ကတော့ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ဆိုသလိုပဲ။ အဓိက ကတော့ စိန်တုံးကြီးများ အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်နေတာ လက်လန်ပဲ။ အခုလည်း ကောင်လေး တစ်ယောက် ကို အသည်းအသန်ခိုက်နေပြန်ပြီ”

ဖြူစကားကြောင့် နီမျက်လုံးပြူး သွားရသလို ရှေးကလည်း မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ တအံ့တဩ နှင့် ...

“တကယ်လား ... နီ”

နီ မျက်နှာမထားတတ်လောက်အောင် ရှက်သွားရပြီ။ ဖြူကို လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ဘုန်းခနဲ ပိတ်ရိုက်လိုက်ပြီး ...

“ဗေ ... မ”

ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ် ဆဲလိုက်မိသည်။ ဆဲပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိရသွားကာ အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်မိစဉ် ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါဒီနေ့ မအားဘူးကွ။ သူ့ကို သွားကြိုရဦးမယ်။ ပြီးရင် ဆိုင်ကိုပဲ တန်းသွားတော့မယ်”

“အေး ... ဟုတ်ပြီလေ။ ညနေရော လာဦးမှာ လား။ ခေါ်ရင်လည်းခေါ်လာခဲ့လေ”

“အေးကွာ ... သွားပြီ ဟေ့ရောင် ”

သူက ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

နီတံတွေ တစ်ချက်မျှ ချလိုက်ပြီး ...

“သူက ...”

ဂျေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“သူက နီ မနောက ပြင်ပေးခဲ့တဲ့ ကားပိုင်ရှင်လေ။ သူ့နာမည် က တခေတ်မင်း တဲ့။

Junction Maw Tin မှာ Handset ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ ဒုတိယထပ်မှာ လေ။ ဆိုင်နာမည်

က Iron Heart တဲ့။ ဒီကောင်က ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့ထဲမှာ အအေးဆုံး အငြိမ်ဆုံးပဲ။

အမေချစ်တဲ့သားပေါ့ဗျာ။ သူ့အမေကို သူအရမ်းချစ်တာ”

ထိုစဉ် “မဆွေး”တို့ ရောက်လာကြကာ ...

“ဟယ် ... နီတို့ ဖြူတို့ Technicolour လေးတွေ ရေ။ ကဲ ...

အဲလိုပဲခေါ်လိုက်တော့မယ်။ အင်္ကျီတွေ လာယူတာမဟုတ်လား။ တစ်နေ့တည်းက

ပြီးနေတာကွယ်။ လာ ... လာ ဟိုဘက် အခန်းကို”

နီတို့ ထရပ်လိုက်ပြီး ‘မဆွေး’တို့နောက်လိုက်မလို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ နီက ...

“ဪ ... အခုနက တစ်ယောက် ကို မပြောလိုက်မိဘူး။ သတိကလည်း

မေ့တတ်လိုက်တာ။ မနောက ထည့်ဝါမောင်းလာတဲ့ကားက ဘရိတ်ကြိုး က

သိပ်မကောင်းဘူးနော်။ ပြတ်ချင်နေတာ။ Work shop ပို့ရင် ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော် တို့ သတိပေးလိုက် ပါမယ်”

နီက အထည်တွေ ကို အိတ်ထဲထည့်နေစဉ် ဖြူက ...

“နီ နင်တော့ ပိုက်ဆံတွေ ကုန်တော့မယ်။ ငါမြင်နေတယ်နော်”

“ဆွေး” တစ်ယောက် မတော် တဆ ကောင်မလေးတွေ ပြောနေတာကို

ကြားလိုက်ရခြင်းပါ။ အင်း ... အစကတည်းက ရိပ်မိနေခဲ့တာ။ ဒီကောင်မလေးဟာ ဂျေးကို

စိတ်ဝင်စားလို့ ဒီကို လာခဲ့တာပဲ ဖြစ်မှာ လို့။ အင်္ကျီလာအပ်ကတည်းက ကတ်တလောက်တွေ

ကို မကြည့်ဘဲ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တွေ ကို ပဲ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ထိုင်ကြည့်နေခဲ့တာ။

စိတ်ဝင်တစားနဲ့ပဲလေ။ ကောင်မလေးက မဆိုးပါဘူး။ သွက်သွက်လက်လက်

ထက်ထက်မြက်မြက်နဲ့ ချက်ချက်ချာချာလေး။ ဆေးကျောင်းသူဆိုတော့ ဂုဏ်လေးကလည်း

မဆိုးဘူး။ ဒီလိုကောင်မလေးနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဂျေးကို သဘောတူသည်။

နီတို့ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး “မဆွေး”တို့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာကြတော့
ညေခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ဖြူက ...

“Iron Heart ကိုသွားမှာ လား”

နီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ “Iron Heart” တဲ့လား။ သံမဏိနှလုံးသားပေါ့နော်။
သူများ တွေ က နူးညံ့တဲ့ နှလုံးသား “Jelly Heart” တို့ဘာတို့ပေးကြတာ။ သူ့ကျမ
ထူးထူးဆန်းဆန်း။ တကယ်ပဲ ရှင့်နှလုံးသားကရော သံမဏိလိုပဲ မာကျောနေသလားရှင်ရယ်။

“Iron Heart” ဆိုသော သူ့ဆိုင်လေးကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ထဲတွင်
သူ့ကိုဆံပင်အရှည် ကြီးဖြင့် မြန်မာ ဆန်ဆန်ဝတ်ထားသော အစ်မ တစ်ယောက် နှင့်
စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ ကတော့ နီတို့ကို မမြင်ခဲ့ပါ။ နီတို့ ဆိုင်ထဲကို
လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ငါးမိနစ်ကျော်ကျော်လောက် ကြာတော့မှ နီတို့ဘက် ရောက်လာကာ
ရင်းနှီးဟန်မရှိသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် သမန်ကာလှုံကာ ကြည့်ပြီး ...

“ညီမတို့ ဘယ်လို Handset မျိုး ကို လိုချင်လဲ”

ချိုသာယဉ်ကျေးပေမယ့် မှတ်မိပုံမရသော သူ့အသံဩရုရှကြောင့် အရာရာကို
သည်းမခံနိုင် တတ်သော ဖြူက ...

“ကိုတခေတ်မင်း ဖြူတို့ကို မမှတ်မိဘူးလား”

သူ ကတော့ အူကြောင်ကြောင် မျက်ဝန်းတွေ နှင့် ။

“ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် တို့ ဆုံခဲ့ဖူးလို့လား။ စိတ်မရှိနဲ့နော်။ ကျွန်တော်
တကယ်မမှတ်မိလို့ပါ”

စကားလုံးလေးက အေးပေမယ့် နီ ရင်ထဲကိုတော့ ဆူးတစ်ချောင်း ခပ်နက်နက်
စိုက်ဝင်လို့ သွားပြီ။ ခုနလေးကပဲ ဆုံခဲ့ကြတဲ့ လူတွေ ကို မမှတ်မိခဲ့ဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲ
ဖြစ်နိုင်လို့လား။ ဖြူကတော့ စိတ်မရှည်စွာ နှင့် ...

“မနက်က ဂျေးတို့အိမ်မှာ ဆုံခဲ့သေးတယ်လေ”

သူက ဟန်မဆောင်ထားသော မျက်ဝန်းတွေ နှင့် ရိုးသားစွာ တစ်လုံးချင်း ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

“Sorry ပါနော်။ ကျွန်တော် လုံးဝ မမှတ်မိလို့ပါ”

ဘုရားရေ ... သူဦးနှောက်မှ ကောင်းသေးရဲ့ လား။ ဒီအဝတ်အစား ဒီပုံစံအတိုင်း ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးတဲ့ နီတို့ကို တစ်ခဏလေးအတွင်း : မမှတ်မိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်လို့လား။ ပြီးတော့ နီတို့ သုံးယောက် စလုံးဟာ သာမန်ရုပ်ရည်မျိုး တွေ မဟုတ်ဘဲ၊ ပုရိသတွေ လည်ပြန်ကြည့်ရလောက်တဲ့အထိ ချောမောလင်းလက်သူတွေ ။ ဒီအထဲကမှ နီက ပိုထူးခြားပြီး လှပလွန်းသူ။ ဒါကို သူက လုံးဝမမှတ်မိပါ တဲ့။ သူ့မျက်လုံးကို နီ သေချာအကဲခတ်လိုက်တော့ ညာနေတာမဟုတ်ဘဲ ပကတိဖြူစင်နေသည်။ ဝါက ဇွဲမလျှော့သေးသော ပုံစံနှင့် ...

“မနေ့က ရှင့်ကားကို ထည်ဝါယူသွားပြီး လမ်းမှာ ကားပျက်လို့ ပြင်ပေးခဲ့တာ ဒီက ဟာမိုနီလေ”

“ဪ”

သူက ဝါကိုအားနာ၍ သာ နားထောင်ပေးနေဟန်ရတာ မို့ နီကပဲ ...

“ကိုတခေတ်မင်း ... နေ့ညသည့်ရှိနေရင် သွေးနော် နီတို့တွေ :ပြီးရင် ပြောမယ်လေ”

“ဝုဏ်းစိတ်ကြိုက်ရွေးနော်”

သူကပြောပြီး ဟိုအစ်မနှင့် စကားသွားပြောနေပြန်သည်။ ဖြူကတော့ နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ...

“နီ ရှင့်လူက သိပ်ပုံမလာဘူးနော်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တော် တော် မေ့တတ်တာပဲ။ ဒါနဲ့ နင်ဘယ် Handset ယူမှာ လဲ”

“နောက်ဆုံးပေါ်ထဲက”

“နင်တော့ သူနဲ့တောင် မပတ်သက်ရသေးဘူး။ ကားလဲတာမှာ လည်း ပိုက်ဆံတွေ ကုန်လိုက် တာ နည်းသလား။ အခုလည်း နင့် Handset က အသစ်ကြီး ရှိသေးတာ ထပ်ကုန်ဦးမယ်။ ယောက်ျား တစ်ယောက် အတွက် အလောက်အကုန်မခံစမ်းပါနဲ့ဟာ။ နင့်ရုပ်နင့်ရည်နဲ့ သူ့ထက်သာတာ တွေ ခေါင်းခေါက်ရွေးလိုက်စမ်းပါ”

“အေးလေ”

နီ ကတော့ သူတို့ဘာပြောပြော လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ အလှဆုံး Samsung Galaxy Handset လေးကို ရွေးလိုက်ပြီး ကောင်တာတွင် ငွေရှင်းနေချိန်တွင် သူ ကတော့ သူစကားပြောနေသော အစ်မနှင့် အပြင်ထွက်သွားကြသည်။ နီ ကတော့ ရင်တွေ ခုန်နေဆဲပါပဲ။

အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ လည်း သူ့ပုံရိပ်တွေ ကပ်ငြိနေဆဲ။

နောက်ပိုင်း နီတို့ စာမေးပွဲတွေ က နီးလာတော့ အရင်ကလို လက်လက်ထနေလို့ မဖြစ်တော့ တာမို့ အိမ်တွင် :အောင်းပြီး စာကိုသာကုန်းရုန်းကျက်ကြတော့သည်။ စာကျက်ရလွန်းလို့ ငြီးငွေ့နေတဲ့ အချိန်မျိုး လေး ရံဖန်ရံခါမှာ တော့ သူ့ဆိုင်ရှိရာဘက်ကို ခဏတဖြုတ်တော့ ရောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ နီကပဲ ကံဆိုးတာလား မသိပါဘူး။ သူနှင့် တော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဆုံ ဖြစ်ခဲ့ပေ။

*

အခန်း (၆)

“နီ ... ဒါနဲ့ဆို နင်စားတာ ဘယ်နှပွဲရှိပြီလဲ”

“ကြေးအိုးလား တစ်ပွဲပဲရှိပါသေးတယ်”

“ကြေးအိုး တစ်မျိုး တည်းကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ နင်စားထားတဲ့ မုန့်ပွဲ ဘယ်နှပွဲရှိပြီလဲလို့ မေးတာ။ ငါကြည့်ထားသလောက်တော့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲက တစ်ပွဲစားတယ်။ တို့ဟူးနွေးတစ်ပွဲစားတယ်။ အခုကြေးအိုးသောက်ပြန်ပြီ။ လေးပွဲ ရှိပြီနော်။ လူက သေးသလောက်တော် တော် လည်း စားနိုင်တယ်”

နီက ရေခဲရေအေးလေးကို တစ်ငုံသောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ။ ပြီးရင် ရှမ်းထမင်းချဉ်စားဦးမှာ ။ ရေခဲမုန့်လည်း စားဦးမလို့ စိတ်ကူးနေတာနော်”

“စောက်ကောင်မ”

ဝါက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်ကာ ဆဲတော့သည်။ သူ့ခမျာ မတတ်သာလွန်းလို့သာ သူငယ် ချင်းတွေ ကို လိုက်ကျွေးရတာ ဆိုပေမယ့် အစကတည်းက ငွေကိုနှမောကာ ကုတ်စေးနည်း တတ်လွန်းသူမို့ မုန့်တစ်ပွဲမှာ လိုက်တိုင်း ရင်ထဲ နှင့်ခနဲနေအောင် ပြည့်သွားရရှာတာ။ ဒါကြောင့် သူများ တွေ အတွက်သာ ကျွေးပြီး သူ ကတော့ Juice တစ်ခွက်သာ သောက်နေရရှာပါသည်။

“မသာမတွေ ညှာညှာတာတာလည်း လုပ်ပါဟာ။ လကုန်ခါနီး လို့ ငါ့မှာ ဘတ်ဂျက်လက်ကျန် သိပ်မရှိတော့ဘူးဟဲ့”

“ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းရှိတော့မယ်။ နင့်ရဲ့ မုန့်တင်ခုံ အောက်ဆုံးအဆင့်က ပိုက်ဆံအထပ် လိုက်တွေ ကို ဘာလုပ်ပစ်မှာ လဲ။ ခု ငါတို့ကို ကျွေးမလို့မဟုတ်လား”

ဝါက နို့စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူး သွားရကာ ...

“နီ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်လေ။ ငါ့အမေတောင် မသိတဲ့ကိစ္စကို နင်ဘယ်လိုလုပ် သိသွားရတာ လဲ”

“နင့်အမေ မတွေ့ ရင်သာနေမယ်။ ငါမတွေ့ ဘဲတော့ မနေဘူးလေ။

ဒီလောကကြီးမှာ ဟာမိနီ မသိလိုက်တဲ့ အရာဆိုတာ ဘာမှမရှိစေရဘူး သဘောပေါက်”

လက်သီး လက်မောင်းတန်းကာ စကားကြီး စကားကျယ်ပြောပြီး
ကြေးအိုးတစ်ခွန်းခတ်ကာ ဟန်ပါပါနှင့် ပါးစပ်ထဲကို ထည့်မလိုအလုပ် ဆိုင်ပေါက်ဝမှ
ဝင်လာသော ကြင်ကြင်နာနာ ဖေးမရင်း တွဲ ဝင်လာသော စုံတွဲ တစ်တွဲ ကြောင့် နီရဲ့
လက်တွေ ဟာ လေထဲမှာ ပဲ ရပ်တန့်သွားရသည်။ နီ မျက်ဝန်းလေးများ ရပ်တန့်သွားရာ
အရပ်ကို ဝါက လိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဟဲ ... ဟဲ ... မိနီ လောကကြီးမှာ နင်မသိသေးတဲ့ အရာတွေ ရှိသေးတယ်နော်”

မကျေနပ်သေးသော ဝါက မဲ့ရွဲ့ကာ ပြောသည်။

ဖြူကလည်း လိုက်ကြည့်ရင်း ...

“အဲဒီ အစ်မက ငါတို့ စာမေးပွဲမဖြေခင်က သူ့ဆိုင်သွားတုန်းက တွေ့ ခဲ့တဲ့ အစ်မ
မဟုတ်ဘူး လား။ နှစ် ယောက် စလုံး ကြင်ကြင်နာနာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် နီ။ သူ့မှာ ပိုင်ရှင်ရှိနေပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်လျှော့လိုက်တော့”

အောင့် မျက်သွားသော ရင်ထဲက ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ဖြေဖျောက်ရင်း
ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာကို နီ ချက်ချင်း ပဲ ပြင်လိုက်ကာ ...

“မ ဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟယ်။ သူ့အစ်မလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒီလောက်သေချာတာတောင် ဒီလောက် သေချာမှာ မဟုတ်ဘူး။
အခြေအနေကိုလည်း တစ်ချက်လောက် လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ဦး”

နီ ကြည့်လိုက်တော့ အစားအသောက်တွေ ကို တယုတယနှင့် ဂရုတစိုက်
လုပ်ကိုင်ပေးနေ သော သူ့ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ ဟိုအစ်မကလည်း တယုတယနှင့်
လုပ်ပေးနေသော သူ့ကို ကြင်နာမြတ်နိုးသော အရည်တလက်လက်လဲ့နေသော မျက်ဝန်းတွေ
နှင့် ကြည့်ကာ ပြုံး ပြုံး လေး စကားတွေ ပြောနေသည်။ သူကလည်း သူမပြောသမျှကို
ကလေး တစ်ယောက် လို ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။

“အဲဒီ အစ်မကြီးက မြန်မာဆန်ဆန်လေးနဲ့ ကျက်သရေရှိလိုက်တာနော်”

နီက ခပ်တိုးတိုးလေးပဲ ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“ငါ ဆက်မစားချင်တော့ဘူး ဝါရယ်။ ပြန်ရအောင်”

ဆိုင်ထဲက အထွက် နီမျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံနေသည်ကို ဘယ်သူမှ သတိမထား မိလိုက်ကြ။

“ဝုန်း”

“အင့်”

နီ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားသော ဖြစ်ရပ်မို့ ရုတ်တရက် ဘယ်လိုမှ ရှောင်ချိန်မရလိုက်။ ရှေ့မှ လူက ပစ္စည်းတွေ အများ ကြီးကို သယ်လာကာ ထောင့်အကွေ့တစ်နေရာမှ ပေါ်လာတာ ဖြစ်သည်။ နီကလည်း ဒီဆေးရုံမှာ house ဆင်းနေတာမို့ လူနာအခန်းတစ်ခုမှ အထွက်တွင် သူနှင့် တိုက်မိတာ ဖြစ်သည်။ ထိုသူမှာ လည်း ပစ္စည်းတွေ နှင့် ဖရီဖရဲလဲကျသွားသည်။ နီလည်း လဲကျသွားတာမို့ ဒေါသထွက်သွားရကာ ရန်တွေ မလို့ အလုပ် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို သံသံကွဲကွဲ မြင်လိုက်ရချိန်မှာ တော့ ရန်တွေ မည် စကားလုံးတွေ ဆွံ့အပျောက်ရှုကုန်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ဘာ ဖြစ်သွားသေးလဲ”

အလောတကြီးတောင်းပန်ရင်း နီကို ဂရုတစိုက်မေးပေမယ့် သူနီကို လုံးဝမမှတ်မိဘူးဆိုတာကို တော့ သူမျက်ဝန်းတွေ ကို ကြည့်ရင်း နီကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါသည်။ မျက်ဝန်းတွေ က စိမ်းသက်လွန်းသည်။

“ရပါတယ်”

နီအဖြေစကားအဆုံး သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း သူ့ပစ္စည်းတွေ ကို ကောက်ယူပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ နီ တစ်ယောက် တည်းသာ ထိုင်နေရာတွင် ငြိမ်သက်ရင်

ကျန်ခဲ့ရသည်။

“သူက ဘာလို့ မမှတ်မိရတာ လဲ”

“သိဘူးလေ”

နီက အကြောင်းစုံကို ပြန်ပြောလိုက်တော့ ဝါတို့က ဝေဖန်ကြသည်။

“ကဲပါ ... ထားလိုက်ပါတော့ဟာ။ အခု Dagon Centre ကို သွားမလို့ဆို သွားရအောင်လေ။ နီ ထ ... ထ ... အကျိုးလေးဘာလေးလဲဦး။ ရည်းစားပူမိတဲ့ အခွက်ကြီးနဲ့ ငါတို့နဲ့ မလိုက်နဲ့”

နီက ပြုံး ရင်း မျက်နှာလေးကို Two wayလေး နည်းနည်း ရိုက်ပြီး လိမ္မော်ရောင် နှုတ်ခမ်းနီ စိုစိုရွှံ့လေးဆိုးလိုက်သည်။ လိမ္မော်ရောင် ပေါင်လည်လောက်ပဲရှိတဲ့ ဘောင်းဘီတိုလေးကို စွပ်ကျယ် အဖြူလေးနှင့် တွဲ ဝတ်ကာ shoe ဖိနပ် လိမ္မော်နှင့် အဖြူ အစက်အပြောက်ကလေးပါသော ဖိနပ်လေးကို စီးလိုက်သည်။ နားရွက်ရှည်ရှည်လေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ကျနေသော ခွေးရုပ်ကလေးပုံစံ ဦးထုပ်လိမ္မော်ရောင် လေးကိုလည်း ကလေးကလား ဆောင်းလိုက်သေးသည်။

Dagon Center ရောက်တော့ ကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ အဆင်း ဘေးတစ်ဖက်မှာ ရပ်ထားသော Mercedes ကားအနက်ကြီးကြောင့် နီ ရင်တွေ တန်းခနဲနေအောင် ခုန်သွားရသည်။ သေချာအောင် အလွတ်ရမှတ် မိနေသော ကားနံပါတ်ကို သွားကြည့်လိုက်သည်။ သေချာပါတယ်။ သူ့ကားပါပဲ။ ဝါတို့ကလည်း ကားကို မြင်ကတည်းက သဘောပေါက်သွားကြသည်။

နီတို့သုံးယောက် စလုံး ခဏတော့ ဆွံ့အသွားကြပြီး ဖြူက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးကာ ...

“ငါ အကြံတစ်ခုပေးမယ်။ City Mart မှာ ပန်းစည်းတစ်ခုလောက် သွားဝယ်ပြီး၊ သူ့ကားမှာ တိပ်နဲ့ ကပ်လိုက်ပါလား။”

“ဟာ ... ဖြူနင်သိပ်တော် တာပဲ။ လာ ... အခုသွားဝယ်ရအောင်”

နီတို့ City Mart ထဲ မြန်မြန်ဝင်လိုက်ပြီး ပန်းစည်းလှလှကြီးနှင့် ကတ်လေးတစ်ခု ဝယ်လိုက် သည်။ ဝယ်ပြီးပြီးချင်း ဖြူတို့က City Mart လှေခါးနားမှာ အရိပ်အခြေကြည့်ပေးရန် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး နီ ကတော့ တစ်ယောက် တည်း ပန်းစည်းကပ်ထားရန် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ပန်းစည်းကပ်ရန် တိပ်က နီ ကားလေးထဲမှာ မို့ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်ယူလိုက်သည်။

သူ့ ကားတံခါးနားလေးကို ပန်းစည်းကပ်ရန်အတွက် အသာလေးကပ်ရင်း အမှတ်တမဲ့ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ တံခါးက Lock မချထားဘဲ အလွယ်တကူ ဖွင့်သွားတော့သည်။ နီလည်း အံ့သြ ဝမ်းသာသွားရကာ အပြင်မှာ တိပ်နှင့် မကပ်တော့ဘဲ ကားထဲမှာ ပဲ အလွယ်တကူ ဝင်ထားလိုက်သည်။

ကိစ္စပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်မှု တ်ထုတ်ကာ ကားတံခါးကို ပိတ်ပြီး နီ ကိုယ်လေးကို အလှည့် ...

“မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“အမလေး။”

အနီးကပ်အော်သံကြီးကြောင့် နီကိုယ်လုံးလေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားရတော့သည်။ နီကို မယုံ သင်္ကာ မျက်ဝန်းကြီးတွေ နှင့် စိုက်ကြည့်နေသော ဖြူဖြူဝဝ မိန်းမကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင် ကျန်တစ်ဖက်က ခါးမှာ ထောင်ရင်း ...

“မင်းကို ဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးနေတာ။ ကားထဲ ဝင်ပြီး ဘာခိုးမလို့ လုပ်နေတာလဲ”

နီ လန့်လည်းလန့်သွားကာ ဆွံ့အနေမိတော့သည်။ အန်တီကြီးက စိန်တွေ

ကိုလည်း ညွတ်နေ အောင်ဝတ်ထားပြီး မျက်နှာကလည်း မောက်မာမည် ရုပ်ကြီးနှင့် မို့နီ လန့်နေပါသည်။

“ဟဲ့ ... မေးနေတယ်လေ။ အ နေတာလား။ မင်းရပ်က သနားကမားနဲ့ သူခိုးပုံစံတော့ မပေါက်ပါဘူး”

“ဟို ... ဟိုလေ ... နီ ... နီက ... ဟို”

နီ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရသည်။ ဒီအန်တီကြီးနှင့် သူက ဘယ်လိုပတ်သက်နေကြ တာလဲ။

“ဟို ဘာ ဖြစ်လဲ ဆက်ပြောလေ”

ထိုစဉ် ...

“မေမေ ... ဘာ ဖြစ် ... ဟင် ... မင်းက”

“သား ကိုခေတ် ဒီကောင်မလေးကို သိလား။ သူသားကားထဲ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ မသိဘူး။ မင်းပဲ မေးကြည့်စမ်းပါဦးဟယ်။ သားနော် မေမေရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လုပ်တာမကြိုက်ဘူး။ အေးလေး သိရင်လည်း ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူက စိတ်ရှုပ်သော အမူအရာနှင့် မျက်မှောင့်ကုတ်ကာ ခေါင်းကို တစ်ချက်ကုတ်ရင်း ...

“သား မရှုပ်ပါဘူး မေမေရာ။ သူ့ကိုလည်း သားမသိပါဘူး”

ဘုရားရေ ... မသိဘူးတဲ့လား။ ရက်စက်လိုက်တာ ရှင်ရယ်။ အခု တစ်ခါဆိုရင် လေးကြိမ်တိတိ ရှိခဲ့ပြီလေ။ တွေ့ ဆုံခဲ့တာ။ အဲဒါတောင် မသိဘူးတဲ့လား။ မ ဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရှင်ကားနားကို ရောက်စက “ဟင် ... မင်း” ဆိုပြီး ရှင့်မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲတစ်ချက် ဖြစ်သွားတာ နီကိုယ်တိုင်သေချာ မြင်လိုက်ရတာ ပဲ။ သူက လက်တစ်ဖက်ကို ခါးမှာ ထောက်ရင်း နီ့ကို အထင်သေးသော မျက်ဝန်း တွေ နှင့် ကြည့်ကာ ...

“ဟိတ် ... မင်း ငါ့ကားထဲ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“ဟို ... နီလေ ... နီ”

“ကျွတ်”

နီစကားကို စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် သူက စုတ်တစ်ချက်သပ်သည်။ နီရဲ့ ရင်ထဲက ရဲရင့်သော စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သည်မသိ။ နီ မျက်ဝန်းလေးကို စုံမှိတ်လိုက်ကာ ...

“နီ ... ရှင့်ကို ပန်းစည်းလာထားတာပါ။ ရှင့်အတွက်ပါ”

“ဘာ”

သူ့အမေက အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်တော့ နီထပ်ပြီးလန့်သွားရပြန်သည်။

“မင်းက ငါ့သားအတွက် ဘာကိစ္စ ပန်းစည်းလာထားတာလဲ”

နီ ထပ်ပြီး အားတင်းလိုက်ကာ ...

“နီ ... နီ အန်တီ ... အန်တီသား ... တခေတ်မင်းကို ... ချစ် ... ချစ်နေလို့ပါ။

ဟုတ်တယ် ... ကိုခေတ်။ နီ ... ရှင့် ... ရှင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“ဘာ”

သူ့အမေ၏ ဒုတိယမြောက် အာမေဇိုတ်သံကြောင့် နီတစ်ကိုယ်လုံး တစ်ခါမှ မပေါ်ခဲ့ဖူးသော ကြောက်စိတ်တွေ က လွှမ်းခြုံလာခဲ့သည်။

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ နီ”

အသံနှင့် အတူ ဖြူနှင့် ဝါက နီဘေးနားကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မင်းတို့သူငယ်ချင်းတွေ လား။ ဒီမှာ မင်းတို့သူငယ်ချင်းက မြန်မာ မိန်းကလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

ဝါက ခပ်တည်တည်နှင့်မေးသည်။

“ဘာ ဖြစ်ရမှာလဲ မင်းတို့သူငယ်ချင်းက ငါ့သားကားထဲကို မိန်းကလေးတန်မဲ့ ပန်းစည်းဝင်ထား တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ရှေ့မှာပဲ ငါ့သားကို ချစ်တယ်လို့ပြောတယ်။ လုံးဝ အရှက်သိက္ခာမရှိဘူး။ ဝတ်တာ စားတာကိုလည်း ကြည့်လိုက်ဦး။ ဣန္ဒြေမရှိလိုက်တာများ ”

“အန်တီ စကားကို လက်လွှတ်စပယ်မပြောပါနဲ့။ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါ။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းက ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသေးတဲ့ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ။ အခြေအနေမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဖြူက ချက်ကျလက်ကျပြန်ရန်တွေ့သည်။ နီကတော့ စိတ်အညစ်ကြီးညစ်ကာ ဘာဝင်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အန်တီကြီးကတော့ မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် ...

“အမလေး ... ဘယ်မိကောင်းဖခင်သားသမီးကမှ ဒီလိုအောက်တန်းကျပြီး အရှက်သိက္ခာမဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်မျိုး ကို လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မိမဆုံးမဖမဆုံးမတွေ မဟုတ်ရင်တောင် မိမနိုင်ဖမနိုင်တွေပဲ ဖြစ်မှာ။ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး။ အရှက်လုံရုံလေးဖုံးထားတာ မျက်စိရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ပုရိသတွေ ရင်ဖိုအောင် ... ဟွန်း”

“အဝတ်အစားက ဘာ ဖြစ်လို့လဲ။ အခုခေတ်မှာ ကောင်မလေးတွေ အားလုံး ဒီလိုပဲ ဝတ်ကြတာပဲ။ Celebrity တွေ ဆိုရင်လည်း ဒီလိုတွေပဲ ဝတ်ကြတာပဲ”

ဝါကလည်း တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောသည်။ သူကတော့ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်နေသော ပုံစံနှင့် သူ့အမေလက်မောင်းကို ဆွဲကာ ...

“လာပါ မေမေရာ ... ရှက်စရာကြီး။ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ။ သိက္ခာကျပါတယ်။ သူတို့က မရှက်တတ်ပေမယ့် သားတို့က ရှက်တတ်ရမယ်လေ။ သွားရအောင်ပါနော်”

ရက်စက်လိုက်တာ။ နီ သိက္ခာနှင့် အရှက်တရားတွေ ကို ရှင်ရက်ရက်စက်စက် နင်းချလိုက်တာပဲ။

“မသွားနိုင်သေးဘူး သား။ ဒီကိစ္စဒီမှာ တင် အပြတ်ဖြတ်ရမှာ ။ ဒီမှာ

ကောင်မလေး ... မင်းရှင်းအောင် ငါပြောထားရတာ ငါ့သားမှာ အရမ်းချစ်ပြီး ငါတို့ကလည်း သဘောတူထားတဲ့ မြန်မာဆန်ပြီး ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းကလေးရှိထားပြီးသား။ ငါက မင်းလို ခပ်ကဲကဲ ခပ်ရဲရဲ ကောင်မလေးမျိုး နဲ့ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး။ ငါ့သားနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေပေးပါ။ ငါ့သားနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ပါနဲ့။ မင်းလို ကလေးက ချေပဲ့ပျက်ပျက် ကောင်မလေးမျိုး ကို ငါ့သားနားမှာ မမြင်ချင်ဘူး သဘောပေါက်တယ်နော်”

“အန်တီက ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းကို ပေါ့ပျက်ပျက်မိန်းကလေး တစ်ယောက် လို့ ထင်နေတာ လား။ ကျွန်မတို့ သုံးယောက် စလုံးက ဆေးရုံကြီးမှာ house ဆင်းနေတဲ့ ဆရာဝန်လောင်းတွေ ပါ။ ဒီမှာ ကျွန်မတို့သုံးယောက် စလုံးရဲ့ လိပ်စာကတ်”

ဝါက လိပ်စာကတ်သုံးခုကို အန်တီကြီးရဲ့ ကားပေါ် တင်ပေးလိုက် သည်။

“အမလေး ... ယုံနိုင်စရာလုံးဝမရှိဘူး။ ဒီပုံ ဒီရုပ်တွေ ကများ ဆရာဝန်မတွေ တဲ့ လုံးဝမယုံဘူး”

“အန်တီမယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ လူ တစ်ယောက် ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို သူ့အပြင်ပန်း နေပုံထိုင်ပုံနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ အန်တီ။ အန်တီလို ပြောကြကြေးဆိုရင် အန်တီရော အန်တီဝတ်စားထားပုံနဲ့ ရှစ်တန်းတောင် အောင်ရဲ့ လား”

“မင်း ... မင်း ရိုင်းလှချည်လား”

အဘွားကြီးက အရှိုက်ထိသွားပုံရသည်။ ဒေါသတွေ တရှူး ရှူး တရှားရှားနဲ့ ဝါကို စားတော့ ဝါးတော့ မတတ်ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ တော် ကြတော့။ လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ ရိုင်းလိုက်တာ။ လာပါ မေမေရယ် ပြန်ရအောင်”

သူက ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ သူ့အမေဒေါသအိုးကြီးကို အတင်းတက်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ ပန်းစည်းကို ယူကာ တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး လမ်းပေါ်ကို လွှတ်ပစ်လိုက်သည်။

ရက်စက်လိုက်တာ။ သူတို့ကား ထွက်သွားသည့်တိုင်အောင် ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သော
နို့ကို ဝါတို့က ဆွဲခေါ်ကာ ကားပေါ်တက်ခိုင်းသည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ နို့ ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုချလိုက်ပြီး ...

“ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆက်လို့ မရတော့ဘူး သူငယ်ချင်းတို့ရယ်”

ဖြူတို့က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ...

“ဟုတ်တယ် နီ။ ငါတို့က နီးစပ်အောင်လုပ်ပေးတာ ပိုပြီး ဝေးသွားရပြီ။ ဒါပေမယ့်
နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ တခေတ်မင်းရဲ့ မာမီကြီးက တော် တော် ရင့်တယ်ဟာ။ ငါတော့
သူ့ကို တော် တော် ချဉ်သွားတာ”

“ဒါနဲ့ နင်က သူ့အမေရေ့မှာ ဘယ်လိုပြောလိုက်လို့ ဒီလောက် ဒေါသတွေ
ဖွတ်ကြီး သွားရတာလဲ”

နီက မျက်ရည်တွေ ကို သုတ်ရင်း တစ်ချက် ပြုံး လိုက်ကာ ...

“ကိုခေတ် ကို ... နီ ချစ်တယ်လို့လေ”

“တကယ်”

“အေး”

“ခွေးမ။ ဟိုက ပက်ပက်စက်စက် ပြောသွားတာကို အဲဒီ မှာ အသေအလဲခံတော့”

“အေးလေ သူမို့ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ကို
ချစ်တယ်လို့ ပြောရဲ တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အမေအရေ့မှာ ။ ဟိုက ပါးမရိုက်သွားတာပဲ
ကံကောင်း။ ငါသာ တခေတ်မင် ရဲ့ အမေဆိုရင် ဆံပင်ဆောင့်ဆွဲပြီး ရိုက်ပစ်မှာ ”

အခန်း (၇)

နှစ်တွေလည်း ကြာခဲ့သလို နီတို့လည်း ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်အောက်မှာ အတော်ကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာ နေသားကျနေခဲ့ကြပြီ။ အတိတ်က နေ့ရက်တွေကို နီရင်ထဲမှာ မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်ပြီး ဖြစ်သလို ဝါတို့ကလည်း အလိုက်သိစွာ ပြန်မတူးဖော်ခဲ့ကြ။

တိုက်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အရာတွေကို ဆုံမိတဲ့အခါမှာ တော့ လှိုက်ခနဲ ခုန်ပြီး စူးခနဲအောင်သွားတဲ့ ဝဲဘက်ရင်အစုံ ကတော့ နီ့ကို တိတ်တဆိတ်ဟားတိုက်နေဆဲပါ။ သတိမရအောင်နေခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါတလေ လူမသိ သူမသိ သတိရသွားမိတတ်တဲ့ နီ့ရဲ့ နှလုံးသားကိုတော့ နီ့ကိုယ်တိုင် အပြစ်မတင်ရက်ခဲ့ပေ။

“ဟဲ့ ... မပြီးသေးဘူးလား။ သွားရအောင်လေ”

ဖြူရဲ့ သတိပေးမှုကြောင့် နီ့စိတ်တွေ လက်ရှိဘဝကို ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဒီနေ့ ဝါမွေးနေ့မို့ ဘုရား သွားဖို့အတွက် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ နီတို့ ကိုယ့်မွေးနေ့နံဆောင်းမှာ ဝတ်ပြုကြပြီး ဖြူနှင့်နီက ဝါရှိရာ စနေထောင့်ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စနေထောင့်ကိုရောက်တော့ ဝါက လူတစ်ယောက် နှင့် စကား လက်ဆုံကျနေသည်။ ထိုသူက နီတို့ကို မြင်တော့ တရင်းတနီးပြုံးပြကာ ...

“မင်္ဂလာပါ။ နေကောင်းကြတယ်နော်”

“ဟယ် ... ထည့်ဝါ။ မတွေ့တာတောင် တော် တော် ကြာနေပြီနော်။ အခုဘာတွေ လုပ်နေလဲ”

“ကျွန်တော်က သင်္ဘောလိုက်နေတာဗျာ။ မိသားစုကတော့ ဒီမှာပဲလေ။ သမီးလေးက အခုမှ ငါးလပဲ ရှိသေးတာ။ နှစ်လလောက် လာနားတာလေ”

“ဟုတ်လားဟယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တာတောင် မသိလိုက်ရဘူး။ ဘာမှလက်မဖွဲ့ ဖြစ်လိုက်ရဘူး”

“ရပါတယ်ဗျာ။ ကဲ ... ကျွန်တော် လည်း ရောက်တာကြာနေပြီ။ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ နော်။ ဒါ ကျွန်တော့် လိပ်စာကတ်ပါ။ လာလည်ကြပါဦးနော်”

“လာလည်ပါ့မယ်ရှင်”

ထည်ဝါက နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားတော့ နီတို့လည်း ဓာတ်လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲကထွက်တော့ ဝါက ...

“နီ နင့်ကို ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများ လဲ”

“ထည်ဝါက ပြောသွားသေးတယ်။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် တွေ တုန်းက နင်နဲ့ တခေတ်မင်းတို့ ပြဿ နာ ဖြစ်ကြတဲ့ အချိန်တုန်းကလေ။ ထည်ဝါက အဲဒီ Mercedes ကားရဲ့ ဘေးက BMW ကား အဖြူလေးထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာတဲ့။ သူကလည်း တခေတ်မင်းတို့ ပြန်အလာကို စောင့်နေခဲ့တာတဲ့လေ။ အဲဒါကြောင့် ထည်ဝါရှိနေလို့ တခေတ်မင်းက ကားတံခါးကို Lock မချသွားတာတဲ့။ နင်ပန်းစည်း ထားတာကို သူမြင်ပေမယ့် နင်ရှက်သွားမှာ မို့လို့ ဘာမှ မမြင် ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာတဲ့လေ”

“ဒါဆို ပြဿ နာ ဖြစ်တာကိုလည်း သူသိသွားမှာ ပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ နင်တို့မလာခင် သူက ပြောသေးတယ်။ နင့်အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးတဲ့။ တခေတ်မင်းက သူ့ကောင်မလေးအပေါ်မှာ အရမ်းချစ်ပြီး အရမ်းသစ္စာရှိတာတဲ့။ သူ့အမေကလည်း အဲဒီ တစ်ယောက် နဲ့ သဘောတူထားတာတဲ့။ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့လေ”

“ပြီးတော့ ဘာ ဖြစ်လဲ ဝါ။ ပြောလေ”

“အင်း နင်စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားနော်။ တခေတ်မင်းနဲ့ ဟို တစ်ယောက်

က မနက်ဖြန် ကျရင် Sedona မှာ လက်ထပ်တော့မှာ တဲ့”

“ဘာ”

နို့တစ်ယောက် တည်း စိတ်တွေ အထိန်းအချုပ်မဲ့ကာ သတိလက်လွှတ်နှင့် ကားပေါ် တက်မောင်းခဲ့တော့သည်။ ဝါတို့၏ ဟစ်အော်ခေါ်သံတွေ ကိုလည်း နီ မကြားနိုင်တော့။ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်များ က တမံကျိုး သလို ဒလဟော စီးကျလာသည်။ မပိုင်ဆိုင်ရဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် တကယ်တန်း လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတာ အတိအကျသိလိုက်ရတော့ နာကျင်လွယ်တဲ့ နှလုံးသား က တင်းမခံနိုင်။ အရာရာကို ဆင်ခြင်မဲ့စွာ ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းရင်း မီးနီကို ဖြတ်အကူး နီလိုပဲ အရှိန်ပြင်းပြင်း တစ်ဘက်လမ်းမှအကွေ့ Mercedes ကား အနက်ကြီးတစ်စင်း။ နီ မျက်စိကိုသာ စုံမှိတ်လိုက်မိတော့သည်။

“ဒုန်း”

“အား”

ဆူညံသော အသံများ ကို တစ်ခဏသာ ကြားလိုက်ရပြီး နီ လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားရတော့သည်။

*

အခန်း (၈)

“တ ... ခေတ် ... မင်း”

တိုးတိုးဖွဖွ ခေါ်သံလေး အဆုံးမှာ ...

“ဟာ ... နီ သတိရလာပြီ”

“သမီး ... သမီးလေး”

နီ မျက်ခွံလေးကို အားယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ နီဘေးနားမှာ လူတွေ
ဝိုင်းနေကြသည်။ မာမီ။ ကြီးမေ၊ ဝါ၊ ဖြူ၊ ပြီးတော့ “ထည်ဝါ”နှင့် “ဂျေး”

“နီ သက်သာရဲ့ လား”

နီခေါင်းလေးကို အသာညှိတ်ပြရင်း ...

“ဘယ်ဘုံ ဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“နင် ကားတစ်စီးနဲ့ ဝင်တိုက်တာလေ။ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ဘာဒဏ်ရာမှ မရလိုက်ပေမယ့် ကား Steeringနဲ့ ဆောင့်မိသွားလို့ သတိမေ့နေတာ နှစ်
ရက်ရှိသွားပြီ”

“တစ်ဖက်ကားက လူရော”

နီ ကားနှင့် ဝင်တိုက်မိသော Mercedes ကားအနက်ကြီးကို
မြင်ယောင်လာမိသည်။ နီ မျက်စိလေး အသာမှိတ်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒီ ကားပေါ်မှာ လေ”

ဖြူက နီ ဆံပင်လေးတွေ ကို အသာ သပ်တင်ပေးကာ ...

“နီ စကားတော့ အများ ကြီး မပြောပါနဲ့လားဟယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးလေးရယ်။ နေကောင်းအောင် နေပါနော်”

မာမီကလည်း နီလက်ကလေးကို အသာဆုပ်ကိုင်ကာ ဝင်ပြောသည်။ ထိုစဉ်
ဂျေး၏ ၆၆Mဖုန်းလေးက အသံငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်းလေး မြည် လာခဲ့သည်။

“အေး ... ဟေ့ရောင် ... ပြော”

“.....”

“သတိရပြီကွ။ အခုပဲ”

“.....”

“မင်း မလာပါနဲ့ဦးကွာ။ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ”

“.....”

“ဟာ ... ဟေ့ရောင် ”

“ဖုန်းချသွားပြီ”

ရှေးက ဖုန်းပိတ်ပြီး မာမီကို တိုးတိုးလေးကပ်ပြောနေသည်။ မာမီမျက်နှာ တစ်ချက်ပျက် သွားရကာ ...

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲသားရယ်။ ဖြစ်လာမှတော့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရုံပဲပေါ့။ သူလည်းတော် တော် ခံစားနေရရှာမှာ ”

မာမီအသံဆုံးသွားတော့ အားလုံး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှု တွေ သိုင်းဖွဲ့သွားကာ အပ်ကျသံပင် မကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ နီ ကတော့ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင် တော့ပါ။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့ တံခါးက ရုတ်တရက်ပွင့်သွားပြီး ...

“ဘယ်မှာ လဲ အဲဒီ မိန်းမ”

ခက်ထန်မာသော စကားသံနှင့် အတူ လေပွေလေရှိုင်းတစ်ခုလို နီနားကို သူရောက်ရှိလာသည်။ ရန်လိုမုန်းတီးစက်ဆုပ်လွန်းသော မျက်ဝန်းတွေ နှင့် နီကို သူက အငြိုး တကြီးနှင့် ကြည့်သည်။

ရှင်နဲ့နီကြားမှာ ဘာရန်ငြိုး တွေ များ ရှိနေခဲ့လို့လဲကွယ်။ နီ ရှင့်ရှေ့က တကယ်ပဲ ကွယ်ပျောက် ပေးမှာ ပါ။ ရှင် မနေ့က လက်ထပ်ပြီးသွားပြီပေါ့နော်။

“မင်း ... မင် ... တော် တော် ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမပဲ။

မင်းတမင်လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ အေသင်နဲ့ ငါလက်ထပ်တော့မှာ ကို သိလို့

အသင်ပျောက်ကွယ်သွားအောင် မင်းယုတ်မာလိုက်တာလား။ မင်းက အယုတ်တမာမပဲ။
မင်းက မြေခွေးမ”

“ရှင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ။ အသင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။
ရှင်ပြောတာတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး”

တကယ်ကို နီနားမလည်နိုင်တာပါ။ သူနီ့ကို ဘာကြောင့်
ဒီလောက်ဒေါသထွက်နေရတာ လဲ။ ဖြူကပဲ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်နှင့် ...

“ကိုတခေတ်မင်း စိတ်အေးအေးထားပါရှင်။ အခု ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို နီဘာမှ
မသိသေးဘူး။ ဖြူတို့ အားလုံးလည်း တကယ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ် ရှင်။
တကယ်ကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ မတော် တဆ ဖြစ်သွားရတာ ပဲ။ နီလည်း အခုမှ
သတိရကာစ ရှိသေးတယ်”

“ဘာမတော် တဆပဲ။ မ ဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့။ မင်းတို့ဘက်က မတော်
တဆဆိုပေမယ့် စုတ်ပြတ်သတ်သွားတာ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးပဲ။ မနေ့က လက်ထပ်ပွဲရက်
ငါအရူးလိုပဲ ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ဒါကို မတော် တဆဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ခွင့်လွှတ်ရမှာ လား”

သူဒေါသအရမ်းထွက်နေသည်။ ဂျေးနှင့် ထည့်ဝါက သူ့ကို
လက်မောင်းတစ်ဖက်ဆီမှ ဆွဲကိုင်ကာ ...

“ဖိုးခေတ် ... တော် ပါတော့ကွာ။ နော် ... သူ ဘာမှမသိသေးဘူး။ မင်းလည်း
တော် တော် ပင်ပန်းနေပြီပဲကွာ။ အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူပါကွာနော်”

“ထည့်ဝါရာ ဒီလိုအချိန်မှာ ငါဘယ်လိုလုပ် အနားယူလို့ရမလဲကွာ။
သူမသိဘူးဆိုတာ လုံးဝမ ဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ မိန်းမ မင်းတို့ကို ဟန်ဆောင်ပြနေတာ။
ငါလုံးဝမကျေနပ်ဘူးကွာ။ ငါတို့နှစ် ယောက် ရဲ့ အိပ်မက်တွေ လုံးဝပျက်စီးသွားရပြီကွာ”

သူက ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငိုသည်။ နီ တစ်ခုခုကိုတော့ သဘောပေါက်သလို
ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားရကာ စိုနှင့်လာခဲ့ရသည်။ မာမီက

မျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့် ...

“သားရယ် ... အန်တီလည်း သမီးကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။

သားနေရာကလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်။ ကြီးမေတို့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ သားဘက်ကပဲ လူကြီး လူကောင်းပီသစွာ ကျေနပ်ပေးပါနော် ... သား”

“တောက်!”

ရက်စက်လိုက်ကြတာ။ ကျေနပ်ပေးပါတဲ့။ သူ့ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ
ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ သူထွက်လာတော့ ထည်ဝါတို့လည်း နောက်က
ပါလာခဲ့သည်။

“ဖိုးထက် စိတ်ကိုလျှော့ပါကွာနော်”

“အေသင်ဆို ...”

ဖြူက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း ...

“တခေတ်မင်းရဲ့ ချစ်သူ”

“သူနဲ့ငါက ...”

“ဟုတ်တယ် နီ။ နင့်ကားနဲ့ တိုက်တဲ့ Mercedes ကားနက်ကြီးက
တခေတ်မင်းရဲ့ ကား”

“ကားထဲမှာ ”

“အေး ... အေသင်နွယ်လေးက တခေတ်မင်းရဲ့ ကားကို ယူမောင်းလာတာ။
တခေတ်မင်း ကားက လမ်းတစ်ဝက်မှာ breakပေါက်နေတာ။ သူမောင်းလာတာလည်း
အရှိန်ပြင်းတယ်။ ဘယ်လိုမှ ရပ်မရလို့ မီးနီကို ဖြတ်မောင်းတာ။ နင်ကလည်း ကမူးရှူး ထိုးနဲ့

မီးနီကို ဖြတ်မောင်းတာဆိုတော့ နှစ် ဖက်စလုံး တရားရစရာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဟယ်”

“အဲ ... အဲဒီ အေသင်နွယ်လေးက ဘာ ဖြစ်သွားလို့လဲ”

နီ မရဲတရဲလေး မေးလိုက်မိသည်။ နီစိတ်ထဲမှာ ထင်နေသလို မ
ဖြစ်ပါစေနဲ့လို့လည်း တိတ်တဆိတ် ဆုတောင်းနေမိသည်။ ဝါက တံတွေး တစ်ချက်မျှရင်း ...

“နင့်ကားနဲ့ ဝင်တိုက်ပြီး သူက ကားတံခါးပွင့်ပြီး တစ်ဖက်က ပလက်ဖောင်းကို
ခေါင်းနဲ့ ရိုက်မိသွားတယ်။ အဲဒီ နေရာမှာ ပဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွားတယ်”

“ဟယ် ... တ ... တကယ်”

နီ တော် တော် ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့် သူက နီကို
မုန်းနေတာကိုး။ တကယ်ဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ နီကို ပါးပိတ်ရိုက်သွားဖို့အထိတောင်
ကောင်းသည်။

“ရဲတွေ က စစ်တော့ သူ့ကားဘရိတ်ပေါက်နေတာလေ။ သူ့ကားက
အရှိန်ပိုပြင်းပြီး ဟိုရမ်း ဒီရမ်းနဲ့ ဝင်လာတာတဲ့။ နင်ကရှောင်သေးတယ်။ လုံးဝမရတော့လို့
ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်သွားရတာ တဲ့။ နင့်အပြစ်လွတ်သွားပေမယ့် မီးနီကို ဖြတ်မောင်းလို့
ဒဏ်ကြေးတော့ သွားဆောင်ရတယ်”

“ငါတကယ် စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟယ်။ သူ့ငါ့ကို တော် တော် ကို မုန်းနေမှာ
ပဲနော်”

“အခုနက နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ သူလည်း မှန်ပါတယ်။ သူ့ကို
အားလုံးသနားနေကြတာ လေ။ မနေ့က သူတို့လက်ထပ်ပွဲရက်မှာ သတို့သမီးကို
သဂြိုဟ်လိုက်ရတယ်လေ။ သဂြိုဟ်ပြီးပြီးချင်း Sedona က သူတို့မင်္ဂလာ ခန်းမကြီးဆီသွားပြီး
ငိုလိုက်တာမှ အရမ်းပဲတဲ့။ နင့်ကိုလည်း သတ်ချင် လောက်အောင် မုန်းနေတာတဲ့”

“အဲဒါတွေ ပေါ့ မာမီက ဒီလိုတွေ မ ဖြစ်အောင် အရင်ကတည်းက ကြို
သတိပေးနေရတာ ။ ကဲ ... မာမီလည်း အိမ်ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်။ ဝါတို့ ရှိနေတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြီးမေ သမီးကို တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။ အချစ်ဆိုတာ လူတိုင်းကြုံဖူးကြတာပဲ။ အချစ်ဆို နှစ် ဦး နှစ် ဖက်ချစ်နေမှ ရည်းစား ဖြစ်နေမှ ချစ်ခွင့်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားထဲက တစ်စုံစီမိမ့် လှမ်းမြတ်နိုးနေပြီး အတူဆုံဖူးတဲ့ အချိန်လေးတွေ ကို တမ်းတကျေနပ်နေပြီး ချစ်လိုရတာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အဆိပ်အတောက်မ ဖြစ်စေရအောင် ဂရုစိုက်ရမယ်။ ကြားလား”

*

အခန်း (၉)

“အချစ်ဆိုတာ နှစ် ဦးနှစ် ဖက် ချစ်နေမှ ရည်းစား ဖြစ်နေမှ ချစ်ခွင့်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားထဲက တစ်စုံစီမိမ့်လှမ်းမြတ်နိုးနေပြီး အတူဆုံဖူးတဲ့ အချိန်လေးတွေ ကို တမ်းတကျေနပ်နေပြီး ချစ်လိုရတာ ပဲ။ ဟုတ်လား နီ။ အရမ်းတန်ဖိုးရှိတဲ့ စကားစုလေးပဲ”

“ဟုတ်တယ် အ ဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးဟာလည်း ကြိုတင် အကွက်ချ စီစဉ်ထားသလို ဖြစ်လာခဲ့ရတာ ”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲနော်။ ငါက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီမှာ နေလာတာကြာတော့ မြန်မာ ပြည်ကို အရမ်းလွမ်းတာပဲ”

La ရောက်မှ ခင်ခွဲသော နဒီက ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ MRCP ဘွဲ့ကို နှစ် ယောက် စလုံး အားကြိုး မာန်တက် ကြိုး စားကြသည်။

“ဒါနဲ့ နင့်သူငယ်ချင်း ဝါနဲ့ဖြူကရော”

“ဖြူက ချင်းပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျနေတာ။ ဝါ ကတော့ ယောက်ျားရသွားပြီး

သူ့ယောက်ျား အလုပ်ရသွားတဲ့ ဂျာနယ်မှာ ပဲ လိုက်နေတယ်တဲ့။

ငါနဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာတော့ ကြာပါပြီဟာ။ ဖြူနဲ့တော့ G-talk ပြော ဖြစ်တယ်လေ”

“အချိန်တွေ ကလည်း တော် တော် ကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ နင်ဟို တစ်ယောက် ကို မေ့လိုရနေပြီလား။”

“တည်ငြိမ်စတော့ ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါနဲ့ နင်က ဟိုပြန်ရောက်ရင် နင့်အစ်ကိုရဲ့ Clinic မှာ ပဲ ထိုင်မှာ လား။ ဒါနဲ့ နင့်အစ်ကို အရင်းလား။”

“တစ်ဝမ်းကွဲပါ။ ဘာလဲ ယောက် မတော် ချင်လို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

နီတို့စီးလာသော လေယာဉ်ကြီးက ရန်ကုန်လေဆိပ်မှာ ဆိုက်ချိန်မှာ နီရင်တွေ ခုန်လာခဲ့သည်။ နှစ် အတော် ကြာအောင် ခွဲခွာခဲ့ရသော ကိုယ့်နိုင်ငံကြီးကို အခုလို ပြန်လည် ခြေချခွင့်ရတာ ကို ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိဝမ်းသာနေခဲ့ရသည်။ လေဆိပ်ထဲရောက်တော့ မာမီနှင့် ကြီးမေအပြင် ဖြူရော နီကို လာကြိုတာမြင်ရတော့ နီအရမ်းဝမ်းသာမိသည်။

“ဟယ် ... ဖြူဘယ်လိုလုပ်ပါလာရတာ လဲ”

“ဖေကြီးနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ခဏပြန်လာတာ။ ကြီးမေတို့ကို လက်ဆောင်လာပေးရင်း နင်ပြန်လာတော့မယ်ဆိုတာ ပြောလို့ လာကြိုတာလေ။ မိန်းမနော် အရင်ကထက်ပိုပြီးလှလာတယ်”

“နင်ပဲပြောတော့ မာမီနေကောင်းရဲ့ လား။”

“ကောင်းပါ့နော်။ ဒါနဲ့သူ့လေးက ...”

မာမီက နီဘေးမှ နဒီကို ပြုံး၍ ကြည့်ရင်းမေးတာမို့ ...

“သူက နီပြောပြောနေတဲ့ နဒီလေး ဟိုမှာ သူနဲ့နေလို့အဆင်ပြေတာပေါ့။ နဒီ ... ဒါ ငါ့မာမီနဲ့ ကြီးမေ။ သူက ဖြူလေ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ နီဟိုမှာ ငါ့အမေတို့လာပြီ။

ငါသွားတော့မယ်နော်။ နောက်မှ ဆုံရအောင်။ အန်တီ သမီးကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်။ ဖြူကျွန်မ သွားဦးမယ်နော်”

“အေးကွယ် ... သမီး ... သွား ... သွား ...”

“နောက်မှ ဆုံရအောင်နော်”

နဒီက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ရင်း ထွက်သွားတော့သည်။

“ဖြူရယ် နင့်ကိုတွေ့တော့ ဝါကို သတိရလိုက်တာ။ အဲဒီ မိန်းမက တကယ်နေနိုင်တယ်နော်။ လင်ရပြီးကတည်းက အဆက်အသွယ်ကို မလုပ်တော့ဘူး”

“ငါက မအားတော့တာဟေ့။ ငါတို့သုံးယောက် တည်းမှာ အစောဆုံးလင်ယူပြီး ကလေးသုံးမွှာပူး မွေးလိုက်တာ ဘယ်လိုမှ လှုပ်မရတော့ဘူးတဲ့”

“ဟယ် ... သုံးမွှာပူး ဟုတ်လား။ ဂျပန်မှာ ပဲလား”

“အေး ... အဲဒီ နောက်ပိုင်း ငါ့ဆီကိုလည်း ဘာစာမှ မရောက်တော့ဘူး လုံးဝအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတာ”

နီတို့နှစ်ယောက် စလုံး မတွေ့တာကြာလို့ စကားတွေ က ပြောမကုန်နိုင်။ မာမီတို့နှင့် တောင် စကားသိပ်မပြောနိုင်။ ဖြူနှင့် စကားစကို မပြတ်။

“ဖြူနင်ရော လက်မထပ်သေးဘူးလား”

ဖြူက နီ့စကားကြောင့် ရှက်ပြုံး လေးနှင့် ...

“သိပ်တော့ မကြာတော့ပါဘူးဟာ။ သူက ချင်းပြည်နယ်မှာ ကျနေတဲ့ ဗိုလ်ကြီးလေ။ နောက် တစ်ခေါက် လာတော့မှ ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ နင်ရော ဘိုနာခေါင်းကြီး တစ်ယောက် မချိတ်ခဲ့ဘူးလား”

“ခွေးမ ... ပြောတော့မယ်။ ဒီလောက်စာတွေ များ တာ ရူးသွားမှာ တောင်

စိုးရတယ်။

*